

வேதாகம படிப்பு தொடர் • பாகம் நான்கு

SILENCED

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரலையும் ஒற்றுப்பட்ட ஒரு வீட்டையும்
குறித்த ஒரு வேதாகம படிப்பு

SILENCED

மத்தேயு 12:25

குரலைக் குணமாக்குதல், வீட்டைப் பாதுகாத்தல், மற்றும் பிரிவினைக்கு
எதிராக ஒன்றாக நின்றல்

01

பாகம் ஒன்று

ஒற்றுமையே ஆவிக்குரிய
எதிர்ப்பு

மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரம் ஆவிக்குரிய அடிமைத்தனத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட வாழ்க்கையையுடைய ஒரு மனிதனை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவன் பிசாசு பிடித்தவனாயும், குருடனாயும், பேசமுடியாதவனாயும் இருந்தான். அவனது பார்வை அவனிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டிருந்தது, அவனது குரல் அடக்கப்பட்டிருந்தது, மேலும் தன் வாழ்க்கையின்மேல் ஆதிக்கம் செலுத்திய சக்தியிலிருந்து அவனால் தன்னைத்தானே விடுவித்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

பின்பு இயேசு அந்த நிலைமைக்குள் நுழைந்தார்.

“அப்பொழுது பிசாசு பிடித்தவனாகிய குருடும் ஊமையுமான ஒருவனை அவரிடத்தில் கொண்டுவந்தார்கள்; அவர் அவனைச் சொஸ்தமாக்கினதினால் குருடும் ஊமையுமானவன் பேசவும் காணவும் தொடங்கினான்.”

மத்தேயு 12:22

ஒரே ஒரு நொடியில், சத்துரு எடுத்துக்கொண்டதை இயேசு மீண்டும் அளித்தார். மூடப்பட்டிருந்த கண்கள் திறக்கப்பட்டன. மௌனமாயிருந்த வாய் பேசத் தொடங்கியது. அடிமைத்தனத்தால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்த அந்த மனிதன் இயேசு கிறிஸ்துவின் விடுதலையளிக்கும் அதிகாரத்தை அனுபவித்தான்.

அசாதாரணமான ஒன்று நடந்திருக்கிறது என்பதை கூட்டத்தினர் உடனடியாக உணர்ந்தனர். அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டு, இயேசுவே வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தாவீதின் குமாரனாக இருக்கக்கூடுமா என்று கேள்வி எழுப்பத் தொடங்கினர். அந்த அற்புதம் கிறிஸ்துவின் அடையாளத்தையும் அதிகாரத்தையும் நோக்கி அவர்களை நடத்தியது.

ஆனால் பரிசேயர்கள் வேறு விதமாகவே பதிலளித்தனர்.

“பரிசேயரோ அதைக்கேட்டு: இவன் பிசாசுகளின் தலைவனாகிய பெயெல்செபூலினாலேயன்றி பிசாசுகளைத் துரத்துகிறதில்லை என்றார்கள்.”

மத்தேயு 12:24

அந்த மனிதன் குணமாக்கப்பட்டான் என்பதை அவர்களால் மறுக்கமுடியவில்லை. அத்தாட்சி அவர்கள் முன்னே நின்றது. குருடனாயிருந்தவன் இப்போது காணமுடிந்தது. பேசமுடியாதவனாயிருந்தவன் இப்போது ஒரு குரலைப் பெற்றிருந்தான். அந்த அற்புதத்தை மறுக்கமுடியாததால், பரிசேயர்கள் அதன் அர்த்தத்தைக் கெடுக்க முயற்சித்தனர்.

அவர்கள் தேவனுடைய கிரியையை பிசாசின் கிரியை என்று அழைத்தார்கள்.

இந்த இடத்தில்தான் இந்தப் பகுதி ஒரு மனிதனின் விடுதலையைவிட ஆழமானதாக மாறுகிறது. அந்த மனிதன் கட்டப்பட்டிருந்தான், ஆனால் அறை பிரிந்திருந்தது. ஒரு மனிதன் ஒடுக்குதலால் மௌனமாக்கப்பட்டிருந்தான், மற்றவர்கள் குற்றச்சாட்டுக்காக தங்கள் குரல்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதனால் பேசமுடியவில்லை, ஆனால் பரிசேயர்களால் பேசமுடிந்தது—மேலும் அவர்களது வார்த்தைகள் இயேசு செய்திருந்த அந்த மீட்பையே எதிர்த்துக்கொண்டிருந்தன.

அந்த அற்புதம் கிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்தியது. அந்த எதிர்வினை இருதயத்தின் நிலைமையை வெளிப்படுத்தியது.

இயேசு ஆழமான ஆபத்தை வெளிப்படுத்தினார்

பரிசேயர்கள் அந்த அற்புதத்தின் மூலத்தைத் தாக்கினர். அவர்கள் இயேசுவின் அதிகாரத்தை கேள்விக்குள்ளாக்கி, உண்மையான விடுதலையை சந்தேகத்திற்குரியதாக காட்ட முயற்சித்தனர். இயேசு தமது நற்பெயரை பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வகையில் பதிலளித்திருக்கலாம். தமது ஊழியத்தின் சான்றுகளை பட்டியலிடலாம் அல்லது தம்மைக் குற்றம்சாட்டுகிறவர்களின் மாயத்தனத்தை அம்பலப்படுத்தலாம்.

மாறாக, அவர் உடனடியாக பிரிவினையை எடுத்துரைத்தார்.

“தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்த ராஜ்யமும் பாழாய்ப்போம்; தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்தப் பட்டணமும் வீடும் நிலைநிற்பதில்லை.”

மத்தேயு 12:25

ராஜ்யங்களுக்கும், நகரங்களுக்கும், சபைகளுக்கும், குடும்பங்களுக்கும், திருமணங்களுக்கும், ஊழியங்களுக்கும், தனிப்பட்ட இருதயங்களுக்கும் பொருந்தும் ஒரு ஆவிக்குரிய தத்துவத்தை இயேசு வெளிப்படுத்தினார்: தன்னைத்தானே தொடர்ந்து எதிர்த்துப்போராடும் எதுவும் இறுதியில் நிலைத்திருக்கும் பலத்தை இழந்துவிடும்.

ஒரு வீடு எப்போதும் வெளியிலிருந்து தாக்கப்படுவதால்தான் சரிந்துவிடுவதில்லை. சில நேரங்களில் அது எதிரெதிர் சக்திகள் அதற்குள் செயல்பட அனுமதிக்கப்பட்டதால் சரிந்துவிடுகிறது.

சத்துரு இந்த தத்துவத்தை புரிந்துவைத்திருக்கிறான். நேரடித் தாக்குதலால் ஒரு வீட்டை அழிக்கமுடியாவிட்டால், அதை உள்ளார்ந்த பிரிவினையால் பலவீனப்படுத்த அவன் முயற்சிப்பான். தேவனுடைய நோக்கத்தை அனைவரும் கைவிடும்படி செய்யமுடியாவிட்டால், பொதுவான நோக்கம் மறக்கப்படும்வரை ஆளுமைகள், விருப்பங்கள், பதவிகள், ஏமாற்றங்கள், மற்றும் மனத்தாங்கல்கள் குறித்து சண்டையிட அவன் அவர்களை ஊக்குவிப்பான்.

குரல்கள் ஒன்றுக்கொன்று எதிராகப் பேசும்படி செய்யமுடிந்தால், ஒவ்வொரு குரலையும் அடக்க அவனுக்குத் தேவையில்லை.

ஜெபத்தை மறைமுகமான குற்றச்சாட்டாக மாற்றமுடிந்தால், ஒவ்வொரு ஜெபத்தையும் நிறுத்த அவனுக்குத் தேவையில்லை.

வரங்களைப் பெற்றவர்கள் ஒத்துழைப்பதற்கு பதிலாக போட்டியிடும்படி செய்யமுடிந்தால், ஒவ்வொரு வரத்தையும் அகற்ற அவனுக்குத் தேவையில்லை.

உறவை சந்தேகத்தால் நிரப்பமுடிந்தால், ஒவ்வொரு உறவையும் அழிக்க அவனுக்குத் தேவையில்லை.

வீட்டிற்குள் உள்ள சூழ்நிலையைக் கெடுக்கமுடிந்தால், அனைவரையும் வீட்டைவிட்டு வெளியேற்ற அவனுக்குத் தேவையில்லை.

சேர்ந்து போராட வேண்டியவர்களை ஒருவருக்கொருவர் எதிராக போராடும்படி நம்பவைப்பதால், பிரிவினை சத்துருவின் மிகவும் பயனுள்ள ஆயுதங்களில் ஒன்றாக மாறுகிறது.

பிரிவினை என்பது கருத்து வேற்றுமையைவிட அதிகமானது

ஒற்றுமை என்பது அனைவரும் ஒரே கருத்தையும், ஆளுமையையும், பின்னணியையும், விருப்பத்தையும், முறையையும் கொண்டிருப்பார்கள் என்று அர்த்தமல்ல. வேதவாக்கியம் ஒற்றுமையை தனித்துவத்தை அழிப்பதாக ஒருபோதும் முன்வைக்கவில்லை. கிறிஸ்துவின் சரீரம் வெவ்வேறு செயல்பாடுகளையுடைய வெவ்வேறு அங்கங்களால் ஆனது, ஆனாலும் ஒவ்வொரு அங்கமும் ஒரே தலையின் வழிநடத்துதலின்கீழ் செயல்பட வேண்டும்.

நமது வேற்றுமைகள் இயேசுவுக்கான நமது பொதுவான கீழ்ப்படிதலைவிட நமது இருதயங்களை அதிகமாக ஆளத் தொடங்கும்போது கருத்து வேற்றுமை பிரிவினையாக மாறுகிறது.

பிரிவினை என்பது வெறுமனே வெவ்வேறு கருத்துக்கள் இருப்பதல்ல. அது ஒரு விரோத ஆவியின் வளர்ச்சி. ஒருவரை நேசிக்கவும், பாதுகாக்கவும், மீட்டெடுக்கவும், அவருக்காக ஜெபிக்கவும் வேண்டிய ஒருவராகப் பார்ப்பதை நிறுத்தி, முதன்மையாக தோற்கடிக்கப்பட வேண்டிய எதிராளியாகப் பார்க்கத் தொடங்கும்போது அது ஆரம்பிக்கிறது.

அந்த நேரத்தில், உரையாடலின் நோக்கம் மாறுகிறது. நாம் இனி புரிதலைத் தேடவில்லை; ஆதாரங்களை சேகரிக்கிறோம். நாம் இனி இருதயத்திற்குச் செவிகொடுக்கவில்லை; நமது வாதத்தை நிரூபிக்க இன்னொரு வாய்ப்பிற்காகக் காத்திருக்கிறோம். நாம் இனி உறவைப் பாதுகாக்கவில்லை; நமது அகந்தையைப் பாதுகாக்கிறோம்.

இதனால்தான் ஒரு மனிதன் உண்மைகளில் சரியாக இருக்கலாம், ஆனாலும் ஆவியில் தவறாக இருக்கலாம்.

அன்பில்லாமல் பேசப்படும் சத்தியம் ஒரு ஆயுதமாக மாறலாம். தாழ்மையில்லாமல் அளிக்கப்படும் திருத்தம் கண்டனமாக மாறலாம். இரக்கத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஞானம்

சந்தேகமாக மாறலாம். ஒரு நியாயமான கவலை, மனத்தாங்கல் பேசுவதற்கான அனுமதி பெறும் மொழியாக மாறலாம்.

கேள்வி என்னவென்றால், “நான் சொல்வது உண்மையா?” என்பது மட்டுமல்ல.

“என் குரலை எந்த ஆவி பயன்படுத்துகிறது, மேலும் என் குரல் எதை உருவாக்க முயற்சிக்கிறது?” என்றும் நாம் கேட்க வேண்டும்.

அது மனந்திரும்புதலை உருவாக்குகிறது அல்லது அவமானத்தையா?

அது தெளிவை உருவாக்குகிறது அல்லது குழப்பத்தையா?

அது வீட்டைப் பாதுகாக்கிறது அல்லது அதன் அஸ்திபாரத்தைப் பலவீனப்படுத்துகிறது?

அது மக்களை இயேசுவை நோக்கி நடத்துகிறது அல்லது அவர்களுக்கு எதிராக ஒரு வழக்கை உருவாக்குகிறது?

இலக்கு மீட்பா, அல்லது இன்னொரு மனிதன்மேல் வெற்றியா?

பரிசேயர்கள் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள், ஆனால் அவர்களது வார்த்தைகள் தேவனுடைய இருதயத்துடன் இணைந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் மத மொழியைக் கொண்டிருந்தார்கள், ஆனால் தெய்வீக மீட்பை எதிர்த்தார்கள். அவர்களது மொழி ஞானமுள்ளதாய் ஒலித்தது, ஆனால் அதன் பலன் குற்றச்சாட்டும் பிரிவினையுமே.

அடக்கமுடியாததை சத்துருவால் கெடுக்க முடியும்

மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரத்தில் இருந்த மனிதனுக்கு குரல் இல்லை. பரிசேயர்களுக்கு குரல்கள் இருந்தன, ஆனால் அந்தக் குரல்கள் குற்றச்சாட்டின் கருவிகளாக மாறியிருந்தன.

இது சத்துருவின் தந்திரோபாயத்தின் இன்னொரு பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. நமது குரல்களை முழுவதுமாக அடக்கமுடியாவிட்டால், அவற்றை நாம் பயன்படுத்தும் விதத்தை கெடுக்க அவன் முயற்சிப்பான்.

கெடுக்கப்பட்ட ஒரு குரல் இன்னும் ஜெபிக்கக்கூடும், ஆனால் அதன் ஜெபங்கள் மற்றவர்களின் தோல்விகளையே தொடர்ந்து ஒப்புவிக்கும்.

அது இன்னும் பரிசுத்தத்தைப் பற்றி பேசக்கூடும், ஆனால் மீட்பு தேவைப்படுகிறவர்கள்மேல் இரக்கமில்லாமல்.

அது இன்னும் சத்தியத்தைப் பாதுகாக்கக்கூடும், ஆனால் மற்றவர்களை அம்பலப்படுத்துவதிலும் அவமானப்படுத்துவதிலும் மகிழ்ச்சியடையும் ஒரு ஆவியுடன்.

அது இன்னும் ஞானத்தை சொந்தமாக்கிக்கொள்ளக்கூடும், ஆனால் எல்லாவற்றையும் சந்தேகத்தின் வழியாகவே விளக்கும்.

அது இன்னும் அக்கறையின் மொழியில் பேசக்கூடும், ஆனால் அதன் உண்மையான நோக்கம் இன்னொருவருக்கு எதிராக ஒப்புதலைத் திரட்டுவதே.

சத்துருவுக்கு எப்போதும் நமது ஒலியை அகற்ற வேண்டியதில்லை. சில நேரங்களில் அதை மறுவழியில் திருப்ப மட்டுமே அவனுக்குத் தேவை.

வழிபடுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் முறையிடத் தொடங்குகிறது.

பரிந்துபேச உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் குற்றம்சாட்டத் தொடங்குகிறது.

ஆசீர்வதிக்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் சபிக்கத் தொடங்குகிறது.

வீட்டை பலப்படுத்த உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் நம்பிக்கையைப் பலவீனப்படுத்தத் தொடங்குகிறது.

தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை அறிவிக்க உருவாக்கப்பட்ட ஒரு குரல், எதிர்காலம் மாறமுடியாது என்பதற்கான ஒவ்வொரு காரணத்தையும் பெரிதுபடுத்தத் தொடங்குகிறது.

இதனால்தான் நமது குரல்களை மீண்டும் பெறுவதைவிட அதிகமானது நமக்குத் தேவை. நமது குரல்களின் குணமாக்கல் நமக்குத் தேவை.

நமது வார்த்தைகளுக்குள் இருக்கும் நோக்கங்களையும், நமது தொனிக்குள் இருக்கும் காயங்களையும், மற்றவர்களைப் பற்றிய நமது விளக்கத்திற்குள் இருக்கும் மனத்தாங்கல்களையும் இயேசு குணமாக்க வேண்டும். நாம் பகிரங்கமாக என்ன சொல்கிறோம் என்பதை மட்டுமல்ல, தனிப்பட்ட முறையில் என்ன திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறோம் என்பதையும்—மேசையில், காரில், செய்திகள் வழியாக, மூடிய கதவுகளுக்குப் பின்னால், நமது சொந்த மனதிற்குள் நடக்கும் உரையாடல்களையும்—அவர் பரிசோதிக்க வேண்டும் என்று நமக்குத் தேவை.

மீட்கப்பட்ட ஒரு குரல் ஒலி எழுப்பக்கூடும்.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆளுகையின்கீழ் பேசுகிறது.

பிரிவினை வீட்டிற்குள் நுழைவதற்குமுன் இருதயத்தில் ஆரம்பிக்கிறது

ஒரு தேசத்திலோ, ஒரு சபையிலோ, ஒரு குடும்பத்திலோ, அல்லது இன்னொரு மனிதனிடத்திலோ பிரிவினையை அடையாளம் காண்பது எளிது. நமக்குள் இருக்கும் பிரிவினையின் தொடக்கத்தை அடையாளம் காண்பது இன்னும் கடினமானது.

இயேசு பரிசேயர்களின் வார்த்தைகளுக்கு பதிலளிப்பதற்கு முன்பே அவர்களுடைய எண்ணங்களை அறிந்திருந்தார். அவர்களது குற்றச்சாட்டு பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பே உள்ளுக்குள் ஆரம்பமாகியிருந்தது. அவர்களது இருதயங்களுக்குள் ஏற்கெனவே ஏதோ ஒன்று பிரிந்திருந்தது. மறுக்கமுடியாத மீட்பின் சமூகத்தில் அவர்கள் நின்றனவார்களாக இருந்தார்கள், ஆனாலும் அந்த அற்புதம் அவர்களது நிலைமையையும், விளக்கத்தையும், கட்டுப்பாட்டையும் அச்சுறுத்தியதால் அவர்களால் மகிழ்ச்சியடைய முடியவில்லை.

அதே ஆபத்து நமக்குள்ளும் இருக்கிறது.

பிரிந்த இருதயத்தைப் புறக்கணித்தபடி பிரிந்த உலகத்தைப் பற்றி நாம் பேசக்கூடும்.

தனிப்பட்ட மனத்தாங்கல்களை பாதுகாத்தபடி சபையில் ஒற்றுமைக்காக நாம் ஜெபிக்கக்கூடும்.

இன்னொருவன் செய்த ஒவ்வொரு தவறையும் தொடர்ந்து ஒப்புவித்தபடி நமது குடும்பங்களில் சமாதானத்தை நாம் விரும்பக்கூடும்.

நாம் சரியென்று அவர் நிரூபிக்கவேண்டும் என்று ரகசியமாகக் கோரிக்கை வைத்தபடி ஒரு உறவைக் குணமாக்கும்படி தேவனிடம் நாம் கேட்கக்கூடும்.

தனிப்பட்ட முறையில் மனக்கசப்பு ஒருவரை விளக்க அனுமதித்தபடி பகிரங்கமாக நாம் வழிபடக்கூடும்.

இந்த நிலைமையின் ஆவிக்குரிய விளைவுகளை யாக்கோபு வெளிப்படுத்துகிறார்:

“பொறாமையும் விரோதமும் எங்கே உண்டோ அங்கே கலகமும் சகல துர்க்கிரியைகளும் உண்டாயிருக்கும்.”

யாக்கோபு 3:16

பகைமை, குழப்பமும் அழிவுள்ள கிரியைகளும் பெருகக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகிறது. ஒருமுறை சந்தேகம் இன்னொருவனை நாம் விளக்கும் இயல்பான கண்ணாடியாக மாறிவிட்டால், நேர்மையான செயல்கள்கூட அச்சுறுத்தலாகத் தோன்றும். தயவு சூழ்ச்சியாகத் தோன்றும். திருத்தம் நிராகரிப்பாக உணரப்படும். மௌனம் பகைமையாக விளக்கப்படும். வெற்றி பொறாமையை உருவாக்கும். பலவீனம் கண்டனத்திற்கான ஆதாரமாக மாறும்.

இறுதியில், அந்த மனிதன் உண்மையில் சொன்னதற்கோ செய்ததற்கோ நாம் பதிலளிக்கவில்லை. மனத்தாங்கல் நமக்கு நம்பச்செய்த கதைக்கே நாம் பதிலளிக்கிறோம்.

பிரிவினை பிரதேசத்தை கைப்பற்றுவது இப்படித்தான்.

அது முதலில் இருதயத்தைப் பிரிக்கிறது. பிறகு அது பார்வையைக் கெடுக்கிறது. இறுதியில், அது குரலை ஆட்சேர்ப்பு செய்கிறது.

ஒற்றுமை தனிப்பட்ட சரணடைதலில் ஆரம்பிக்கிறது

ஒற்றுமை மற்றவர்கள் அனைவரும் மாறும்போது ஆரம்பிக்காது. நான் இயேசு கிறிஸ்துவிடம் என்னை சரணடையும்போது அது ஆரம்பிக்கிறது.

என் பகிரங்க குரல் மட்டுமல்ல.

ஜெபத்திலோ வழிபாட்டிலோ நான் பயன்படுத்தும் குரல் மட்டுமல்ல.

என் மனத்தாங்கலான குரல்.

என் களைத்துப்போன குரல்.

என் ஏமாற்றமடைந்த குரல்.

என் தற்காப்புள்ள குரல்.

என் தனிப்பட்ட குரல்.

என் உள்ளார்ந்த குரல்—நோக்கங்களை மீண்டும் மீண்டும் விளக்குகிற, காயங்களை ஒப்புவிக்கிற, எதிர்கால உரையாடல்களை கற்பனை செய்கிற அந்தக் குரல்.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைவரையும் திருத்தும்படி தேவனிடம் கேட்பதற்குமுன், நமக்குள் என்ன செயல்படுகிறது என்பதைப் பரிசோதிக்க அவரை அனுமதிக்க வேண்டும். வேதனை காயப்படுத்துவதற்கான அனுமதியாக மாறியிருக்கிறதா, ஏமாற்றம் சந்தேகமாக மாறியிருக்கிறதா, புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற நமது ஆசை புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நமது அழைப்பைவிட முக்கியமானதாக மாறியிருக்கிறதா என்பதை நாம் கேட்க வேண்டும்.

பவுல் எழுதினார்:

“சமாதானக் கட்டினால் ஆவியின் ஒற்றுமையைக் காக்கும்படி ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.”

எபேசியர் 4:3

“ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்” என்ற வார்த்தை ஒற்றுமையை வேண்டுமென்றே பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஒற்றுமை தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக்கொள்வதில்லை. அதற்கு ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி, தாழ்மை, பொறுமை, மன்னிப்பு, சத்தியம், மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு தொடர்ந்த கீழ்ப்படிதல் தேவை.

மனத்தாங்கல் அடைவதற்கான வாய்ப்புகள் எப்போதும் இருக்கும். குடும்பங்களிலும் சபைகளிலும் அபூரணமான மனிதர்கள் எப்போதும் இருப்பார்கள். ஞானம் தேவைப்படும் வேற்றுமைகளும், தைரியம் தேவைப்படும் உரையாடல்களும் எப்போதும் இருக்கும்.

அந்த யதார்த்தங்கள் நமது குரல்களை பிரிவினையின் சேவைக்கு அர்ப்பணிப்பதை நாம் மறுக்கும்போது ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு ஆரம்பிக்கிறது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது இருளின் அதிகாரங்களைக் கடிந்துகொள்வது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது ஒரு குற்றச்சாட்டை மீண்டும் சொல்ல மறுப்பது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது நமது ஆவி சரியாக இருக்கும்வரை மௌனமாக இருப்பது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது நாம் குற்றம்சாட்ட ஆசைப்படும் மனிதனுக்காக ஜெபிப்பது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது ஒருவரை நிராகரிக்காமல் திருத்துவது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக்கொள்ளாமல் மன்னிப்பு கேட்பது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது இன்னொருவனின் மனத்தாங்கலை நமது மனத்தாங்கலாக மாறவிடாமல் மறுப்பது.

சில நேரங்களில் யுத்தம் என்பது இன்னொருவனின் நற்பெயரைக் கெடுக்கும் அளவுக்கான தகவலை நாம் வைத்திருந்தும், வீட்டின் சூழ்நிலையைப் பாதுகாப்பது.

நாம் அகந்தையைவிட தாழ்மையையும், குற்றச்சாட்டைவிட பரிந்துபேசுதலையும், கண்டனத்தைவிட மீட்பையும், தனிப்பட்ட கட்டுப்பாட்டைவிட பொதுவான நோக்கத்தையும் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், சத்துருவுக்கு செயல்பட இன்னொரு இடத்தை நாம் மறுத்துவிடுவதால், ஒற்றுமை ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பாக இருக்கிறது.

ஒற்றுமைக்கு சத்தியத்தை கைவிடவேண்டியதில்லை

வேதாகம ஒற்றுமை என்பது எல்லாம் ஆரோக்கியமாக இருக்கும்போது ஆரோக்கியமாக இல்லாதது போல் நடிப்பதல்ல. அது பாவத்தை புறக்கணிப்பதோ, சூழ்ச்சியை மன்னிப்பதோ, துன்புறுத்தலைப் பொறுத்துக்கொள்வதோ, அல்லது பாதுகாப்பற்ற நிலைமைகளில் மக்கள் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று கோருவதோ அல்ல. ஒற்றுமை என்பது போலியான சமாதானமோ, கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட இணக்கமோ, அநீதியின் முன்னிலையில் மௌனமோ அல்ல.

ஒற்றுமையைக் கட்டளையிடும் அதே வேதாகமம் திருத்தத்தையும், பொறுப்புக்கூறலையும், ஞானத்தையும், சத்தியத்தையும் கட்டளையிடுகிறது.

“சகோதரரே, ஒருவன் யாதொரு தவறுதலில் அகப்பட்டால், ஆவிக்குரியவர்களாகிய நீங்கள் சாந்தகுணமுள்ள ஆவியோடே அப்படிப்பட்டவனைச் சீர்பொருந்தப்பண்ணுங்கள்.”

கலாத்தியர் 6:1

ஆவிக்குரிய திருத்தத்தின் நோக்கத்தை கவனியுங்கள்: மீட்பு.

தவறை புறக்கணிக்கவேண்டும் என்று அந்த வசனம் சொல்லவில்லை. அது பாவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடவோ, பொறுப்பை அகற்றவோ செய்யவில்லை. ஆனால் அந்த தவறை

எடுத்துரைப்பவர்கள் சாந்த குணத்துடன் அதைச் செய்யவேண்டும் என்று அது கட்டளையிடுகிறது. திருத்தம் அளிப்பவரின் நிலைமை திருத்தத்தைப் போலவே முக்கியமானது.

குற்றச்சாட்டின் ஆவி ஒரு காயத்தை சுட்டிக்காட்டி, “நீ எப்போதும் இப்படியே இருப்பாய்” என்று சொல்கிறது.

மீட்பின் ஆவி காயத்தை வெளிப்படுத்தி, “இயேசு உன்னை முழுமையாக்க விரும்புகிறார்” என்று சொல்கிறது.

குற்றச்சாட்டு அடையாளத்தைச் சிறையிட கடந்தகாலத்தைப் பயன்படுத்துகிறது.

மீட்பு கடந்தகாலத்தை எதிர்கொள்ளும்போதே, மனந்திரும்புதலுக்கும் மாற்றத்திற்கும் ஒரு பாதையைத் திறக்கிறது.

குற்றச்சாட்டு அவமானப்படுத்துவதற்காக வெளிப்படுத்துகிறது.

மீட்பு குணமாக்கல் ஆரம்பிக்கும்படி சத்தியத்தை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

குற்றச்சாட்டு பார்வையாளர்களைத் தேடுகிறது.

மீட்பு மீட்டெடுத்தலைத் தேடுகிறது.

ஒருவருக்கொருவர் குற்றம்சாட்டுபவர்களாக மாறாமல் தவறானதை எதிர்கொள்ளலாம். மனக்கசப்பு நம்மை ஆளவிடாமல் எல்லைகளை நிறுவலாம். வெறுப்பிடம் நமது இருதயங்களை ஒப்படைக்காமல் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களைப் பாதுகாக்கலாம். சத்தியத்தைச் சொல்லியும் தொடர்புடைய அனைவரையும் தேவன் மீட்கவேண்டும் என்ற ஆசையை நாம் பாதுகாக்கலாம்.

இருளை வெளிச்சம் என்று அழைக்க ஒற்றுமை நம்மைக் கோரவில்லை. இருள் நமக்குள் தன்னைத்தானே இனப்பெருக்கம் செய்ய அனுமதிக்காமல் இருளை எதிர்கொள்ளும்படி அது நம்மைக் கோருகிறது.

நமது குரல்கள் வீட்டை நிற்கச்செய்யும் அல்லது அதன் அழிவின் ஒரு பகுதியாக மாறும்

பிரிந்த வீடு நிற்கமுடியாது என்று இயேசு சொன்னார். இதன் பொருள் நமது வார்த்தைகள் ஒருபோதும் ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவமற்றவை அல்ல என்பதே. ஒவ்வொரு மீண்டும் திரும்பும் குற்றச்சாட்டும், ஒவ்வொரு தீர்க்கப்படாத மனத்தாங்கலும், நம்பிக்கையைக் கெடுக்கும் ஒவ்வொரு உரையாடலும், நாம் பரப்பும் ஒவ்வொரு சந்தேகமும் வீட்டின்மேல் கூடுதல் அழுத்தத்தை வைக்கிறது.

மாறுதலும் உண்மைதான்.

ஒவ்வொரு நேர்மையான ஜெபமும் வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறது.

அன்பில் நடத்தப்படும் ஒவ்வொரு உண்மையான உரையாடலும் வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறது.

ஒவ்வொரு மன்னிப்பு கேட்டலும் வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறது.

மன்னிக்கும் ஒவ்வொரு செயலும் வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறது.

புறங்கூறுதலில் பங்கேற்க மறுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறது.

ஒருவரின் முடிவடையாத கதைக்குமேல் நம்பிக்கையை நாம் பேசும் ஒவ்வொரு முறையும், வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறோம்.

பதவியைவிட நோக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறோம்.

இன்னொருவனது தவறை எதிர்கொள்ள உதவும்போதே அவனது கண்ணியத்தைப் பாதுகாக்கும் ஒவ்வொரு முறையும், வீட்டைப் பலப்படுத்துகிறோம்.

நமது குரல்களுக்கு செல்வாக்கு இருக்கிறதா என்பது கேள்வியல்ல. அவை எந்த வகையான செல்வாக்கைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதே கேள்வி.

நமது வாய்கள் குற்றச்சாட்டின் கருவிகளாக மாறாது என்று நாம் தீர்மானிக்க வேண்டும். பிரிவினைக்கு எரிபொருளாக நமது வார்த்தைகள் மாறவிடமாட்டோம். இயேசு குணமாக்க முயற்சிக்கும் ஒன்றை நமது தொனி அழிக்க அனுமதிக்கமாட்டோம். தேவன் விடுவிக்க விரும்பும் ஒரு வீட்டின்மேல் மரணத்தை நாம் பேசமாட்டோம்.

நாம் பாதுகாக்க அழைக்கப்பட்டதை நாம் சபிக்கமாட்டோம்.

இதன் பொருள் நமக்கு கடினமான உரையாடல்கள் ஒருபோதும் இருக்காது என்பதல்ல. நமது கடினமான உரையாடல்கள் கிறிஸ்துவின் நோக்கத்திற்கு அடிபணிந்தே தொடரும் என்பதே. நாம் சத்தியத்தைப் பேசுவோம், ஆனால் மீட்பின் நம்பிக்கையுடன் அதைப் பேசுவோம். நாம் பாவத்தை எதிர்கொள்வோம், ஆனால் நமக்கு முன்னால் இருக்கும் மனிதன் இயேசு மரித்த ஒருவன் என்பதை நினைவில்கொள்வோம்.

வீடு நிற்கமுடியாதபடி அதைப் பிரிக்க சத்துரு விரும்புகிறான்.

வீட்டிற்குள் இருக்கும் குரல்கள் தமது மீட்புக்குரிய நோக்கத்துடன் ஒத்துப்போகும்படி அவற்றைக் குணமாக்க இயேசு விரும்புகிறார்.

இதனால்தான் ஒற்றுமை என்பது உறவுசார் இணக்கத்தைவிட அதிகமானது. அது ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு.

நாம் குற்றச்சாட்டை மறுக்கும்போது, சத்துரு ஒரு குரலை இழக்கிறான்.

நாம் மனத்தாங்கலை விடுவிக்கும்போது, சத்துரு பிரதேசத்தை இழக்கிறான்.

நாம் ஒருவருக்காக ஒருவர் ஜெபிக்கும்போது, தனிமை அதன் சக்தியை இழக்கிறது.

நாம் மீட்பைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, பிரிவினை அதன் அதிகாரத்தை இழக்கிறது.

நமது வெவ்வேறு குரல்கள் ஒரே தெய்வீக நோக்கத்தின்கீழ் வரும்போது, அதற்கு எதிராக அனுப்பப்பட்ட தந்திரோபாயத்தைவிட வீடு பலமாக மாறுகிறது.

ஒற்றுமை என்பது பிரச்சனைகள் இல்லாதிருப்பது அல்ல. அது நமது பிரச்சனைகள் நம்மை எதிரிகளாக மாற்றவிடாது என்ற ஆவிக்குரிய தீர்மானம். நாம் தவறானதை எதிர்கொள்வோம், பரிசுத்தமானதைப் பாதுகாப்போம், மேலும் இயேசு கிறிஸ்துவின் மீட்புக்குரிய நோக்கத்திற்கு அடிபணிந்திருப்போம்.

தனிப்பட்ட மற்றும் ஆவிக்ஞரிய தியானம்

- உறவின் ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்தைப் பாதுகாப்பதைவிட ஒரு வாக்குவாதத்தில் வெற்றிபெறுவதில் நான் அதிகம் அர்ப்பணிப்புள்ளவனாக இருந்திருக்கிறேனா?
- யாருடைய செயல்களை நான் இப்போது கிட்டத்தட்ட முழுவதுமாக சந்தேகத்தின் அல்லது மனத்தாங்கலின் வழியாக விளக்குகிறேன்?
- மத மொழி அணிந்த ஏமாற்றமாக இருக்கக்கூடிய ஒன்றை நான் “ஞானம்” என்று அழைத்திருக்கிறேனா?
- இன்னொருவனது பலவீனத்தைப் பற்றி நான் பேசும்போது, என் இலக்கு மீட்பா, எச்சரிக்கையா, சுயபாதுகாப்பா, நியாயப்படுத்துதலா, அல்லது அவமானப்படுத்துதலா?
- என் பகிரங்க வழிபாடு மறைக்க முயற்சிப்பது என்ன விஷயங்களை என் தனிப்பட்ட குரல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது?
- என் வார்த்தைகள் என் வீட்டின் சூழ்நிலையைப் பலப்படுத்தியிருக்கின்றனவா அல்லது வீட்டை வாழ்வதற்கு இன்னும் கடினமாக்கியிருக்கின்றனவா?
- நான் மீண்டும் சொல்வதை நிறுத்தவேண்டிய ஒரு குற்றச்சாட்டு இருக்கிறதா?
- அதிக தாழ்மையுடனும், ஞானத்துடனும், அன்புடனும் நான் பேசவேண்டிய கடினமான சத்தியம் ஒன்று இருக்கிறதா?
- எந்த தனிப்பட்ட விருப்பமோ, காயமோ, கட்டுப்பாட்டிற்கான ஆசையோ நமது பொதுவான நோக்கத்தைவிட முக்கியமானதாக மாறியிருக்கிறதா?
- இந்த வாரம் ஒற்றுமையை ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பாகப் பயிற்சி செய்வது எனக்கு என்ன அர்த்தம்?

அறிக்கை

என் வாய் குற்றச்சாட்டின் கருவியாக மாற நான் அனுமதிக்கமாட்டேன்.
மனத்தாங்கல் எனக்காகப் பேசவிடமாட்டேன்.
காயப்படுத்துவதற்கான அனுமதியாக சத்தியத்தைப் பயன்படுத்தமாட்டேன்.
பிரிவினையைப் பலப்படுத்தும் வார்த்தைகளை மீண்டும் சொல்லமாட்டேன்.
விமர்சிப்பதற்குமுன் ஜெபிப்பேன், நியாயந்தீர்ப்பதற்குமுன் செவிகொடுப்பேன், இன்னொருவனைத் திருத்துவதற்குமுன் என் சொந்த ஆவியைப் பரிசோதிப்பேன்.
அன்புடன் சத்தியத்தைப் பேசுவேன், தாழ்மையுடன் தவறானதை எதிர்கொள்வேன், மீட்பு சாத்தியமான இடமெல்லாம் மீட்பைத் தொடர்வேன்.
தேவன் என்னைப் பாதுகாக்க அழைத்ததை நான் சபிக்கமாட்டேன்.
என் குரல் வீட்டை நிற்கச்செய்ய உதவும்.
இயேசுவின் நாமத்தில், ஆமென்.

02

பாகம் இரண்டு

எனக்கு என் குரல் திரும்பக்
கிடைத்தால் மட்டும் போதாது—
என் குரல் குணமாக்கப்பட
வேண்டும்

மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள அற்புதம் அந்த மனிதனின் பேசும் திறனை மீட்டமைத்தது. மௌனமாயிருந்த வாய் திறக்கப்பட்டது, அடிமைத்தனம் அவனிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்ட குரல் திரும்பியது. ஆனாலும் அதே பகுதியில், தங்கள் பேசும் திறனை ஒருபோதும் இழக்காத மற்றொரு குழுவினரை நாம் சந்திக்கிறோம். பரிசேயர்களுக்கு பலமான குரல்கள் இருந்தன. அவர்கள் படித்தவர்கள், மதிக்கப்பட்டவர்கள், மத ரீதியாக செல்வாக்குள்ளவர்கள், மேலும் அதிகாரத்துடன் பேசும் பழக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கு வேதாகம மொழி தெரிந்திருந்தது, ஆவிக்குரிய நிகழ்வுகளை விளக்கும் தகுதி தங்களுக்கு இருப்பதாக அவர்கள் கருதினர். இருந்தபோதிலும், துன்பப்படும் ஒரு மனிதனை இயேசு விடுவித்தபோது, அவர்கள் தங்கள் குரல்களை குற்றம்சாட்ட பயன்படுத்தினர்.

“பரிசேயரோ அதைக்கேட்டு: இவன் பிசாசுகளின் தலைவனாகிய பெயெல்செபூலினாலேயன்றி பிசாசுகளைத் துரத்துகிறதில்லை என்றார்கள்.”

மத்தேயு 12:24

மேலான ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது என்பதை பரிசேயர்களால் மறுக்கமுடியவில்லை. குருடனாயிருந்த மனிதன் இப்போது காணமுடிந்தது, பேசமுடியாதவனாயிருந்தவன் இப்போது ஒரு குரலைப் பெற்றிருந்தான். மாற்றத்தின் அத்தாட்சி அவர்கள் முன்னே நின்றது. அந்த அற்புதத்தை மறுக்கமுடியாததால், அவர்கள் அதன் அர்த்தத்தைக் கெடுக்க முயற்சித்தனர். அவர்கள் தேவனுடைய கிரியையை பிசாசின் வல்லமைக்குக் காரணம் காட்டி, உண்மையான விடுதலையை சந்தேகத்திற்குரியதாக காட்ட மத மொழியைப் பயன்படுத்தினர்.

இது ஒரு கண்டிப்பான உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது: குரல் இருப்பதே அது ஆரோக்கியமானது என்று அர்த்தமல்ல. நாம் தெளிவாகப் பேசக்கூடும், ஆனாலும் அழிவூட்டும் விதமாகப் பேசக்கூடும். வேதாகம மொழியைப் பயன்படுத்தும்போதே அவேதாகம ஆவியைச் சுமக்கக்கூடும். மனத்தாங்கலோ, பொறாமையோ, பயமோ, அகந்தையோ, ஏமாற்றமோ, பாதுகாப்பின்மையோ நாம் ஏன், எப்படி சொல்கிறோம் என்பதைத் தீர்மானிக்க அனுமதித்தபடி, உண்மைக்குப் பொருந்திய ஒன்றை நாம் சொல்லக்கூடும்.

அந்த மனிதனுக்கு அவனது குரல் மீட்டமைக்கப்பட வேண்டியிருந்தது, ஆனால் பரிசேயர்களுக்கு அவர்களது குரல்கள் குணமாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.

பேசும் நமது திறனை மீட்டெடுப்பதற்கும் நமது பேச்சை இயேசு கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்திற்கு சரணடையச் செய்வதற்கும் இடையே ஒரு முக்கியமான வேறுபாடு உள்ளது. மீட்கப்பட்ட ஒரு குரல் மீண்டும் ஒலி எழுப்பக்கூடும், ஆனால் குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் தேவனுடைய குணாதிசயத்திற்கும் நோக்கத்திற்கும் இணங்கி பேசுகிறது. நமக்கு வெறுமனே சத்தமான குரல்களோ, அதிக நம்பிக்கையோ, நமது கருத்துக்களை

வெளிப்படுத்த அதிக வாய்ப்புகளோ தேவையில்லை. நமக்கு பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்ட குரல்கள் தேவை—நோக்கங்களும், நேரமும், தொனியும், நோக்கமும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆளுகைக்குக் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட குரல்கள்.

இதனால்தான் அந்த போதகரின் அறிக்கை இவ்வளவு எடையுள்ளதாக இருக்கிறது: “எனக்கு என் குரல் திரும்பக் கிடைத்தால் மட்டும் போதாது. என் குரல் குணமாக்கப்பட வேண்டும்.”

நமது குரல்கள் ஒன்று சேர்க்கின்றன அல்லது சிதறடிக்கின்றன

பிரிந்த வீடு நிற்கமுடியாது என்று போதித்த உடனேயே, இயேசு இன்னொரு வல்லமையான அறிக்கையை வெளியிட்டார்:

“என்னோடேகூட இராதவன் எனக்கு விரோதியாயிருக்கிறான்; என்னோடேகூடச் சேர்க்காதவன் சிதறடிக்கிறான்.”

மத்தேயு 12:30

இயேசு இரண்டு எதிரெதிரான ஆவிக்குரிய இயக்கங்களை வெளிப்படுத்துகிறார்: கூட்டிச்சேர்த்தலும் சிதறடித்தலும். பாவம், வெட்கம், அடிமைத்தனம், ஏமாற்றம் ஆகியவை சிதறடித்ததை இயேசுவின் ஊழியம் கூட்டிச்சேர்க்கிறது. அவர் மக்களை தேவனுடன் ஒப்புரவாக்குகிறார், உடைந்துபோனவர்களை மீட்டெடுக்கிறார், ஊதாரிகளை வீட்டிற்கு அழைக்கிறார், தனிமைப்பட்டவர்களை ஆவிக்குரிய சமூகத்திற்குள் மீண்டும் கொண்டுவருகிறார். துண்டு துண்டாக இருந்த வாழ்க்கைகளை எடுத்து, அவற்றை முழுமையாக்கத் தொடங்குகிறார்.

சத்துரு எதிர் திசையில் நகர்கிறான். அவனது கிரியை சிதறடிக்கிறது. அவன் மக்களை தேவனிடமிருந்து பிரிக்கிறான், காயப்பட்ட விசுவாசிகளைத் தனிமைப்படுத்துகிறான், உறவுகளைப் பிரிக்கிறான், வேற்றுமைகளை பகைமையாக மாற்றுகிறான், வேதனையான அனுபவங்களைப் பயன்படுத்தி சந்தேகத்தை உருவாக்குகிறான். தனிமை மக்களை பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களாக ஆக்குகிறது என்பதை அவன் புரிந்துவைத்திருக்கிறான். ஒருவன் சத்தியத்திலிருந்தும், ஜெபத்திலிருந்தும், ஆவிக்குரிய அதிகாரத்திலிருந்தும், ஆரோக்கியமான உறவுகளிலிருந்தும் துண்டிக்கப்படும்போது, ஏமாற்று வேலை தொடர்வது எளிதாகிறது.

நமது குரல்கள் இந்த இரண்டு இயக்கங்களில் ஒன்றில் பங்கேற்கின்றன. நாம் சொல்லும் காரியங்கள், அவற்றை நாம் சொல்லும் விதம், மற்றும் நாம் அவற்றை யாரிடம் சொல்கிறோம் என்பதன் மூலம், இயேசு மீட்க விரும்புவதை கூட்டிச்சேர்க்க உதவுகிறோம் அல்லது அவர் ஒன்றுசேர்க்க விரும்புவதை சிதறடிக்க உதவுகிறோம்.

ஒவ்வொரு பலமான வார்த்தையும் அழிவூட்டும் என்று இதன் அர்த்தமல்ல. இயேசு திருத்தினார், கடிந்துகொண்டார், எச்சரித்தார், எதிர்கொண்டார். அன்புக்கு கடினமான

உரையாடல்களின் இல்லாமை தேவை என்று வேதவாக்கியம் ஒருபோதும் கற்பிக்கவில்லை. சத்தியத்தை தெளிவாகச் சொல்லவேண்டிய தருணங்கள் உள்ளன, பாவத்தை எதிர்கொள்ளவேண்டும், தீங்கு விளைவிக்கும் நடத்தையை அம்பலப்படுத்தவேண்டும், பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். இருப்பினும், இயேசுவின் மிகவும் பலமான வார்த்தைகளும் கூட தெய்வீக சத்தியத்தாலும் மீட்புக்குரிய நோக்கத்தாலும் ஆளப்பட்டன. தமது அகந்தை காயப்பட்டதால் அவர் ஒருபோதும் யாரையும் எதிர்கொள்ளவில்லை. பார்வையாளர்களை மகிழ்விக்கவோ, ஆதரவாளர்களைத் திரட்டவோ, தமது மேன்மையை நிரூபிக்கவோ அவர் ஒருபோதும் பாவத்தை அம்பலப்படுத்தவில்லை.

எனவே, ஆழமான கேள்வி நமது வார்த்தைகள் மென்மையாகவோ பலமாகவோ ஒலிக்கிறதா என்பது மட்டுமல்ல. அவை கூட்டிச்சேர்க்கின்றனவா அல்லது சிதறடிக்கின்றனவா என்று நாம் கேட்க வேண்டும். நமது வார்த்தைகள் ஒருவரை மனந்திரும்புதலை நோக்கி நடத்துகின்றனவா, அல்லது அவரை இன்னும் ஆழமான வெட்கத்திற்குள் தள்ளுகின்றனவா? அவை தெளிவை உருவாக்குகின்றனவா அல்லது குழப்பத்தை அதிகரிக்கின்றனவா? அவை மக்களைப் பாதுகாக்கின்றனவா அல்லது வெறுமனே நமது நிலைமையை பாதுகாக்கின்றனவா? அவை நம்பிக்கையைப் பலப்படுத்துகின்றனவா அல்லது மற்றவர்களை சந்தேகிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கின்றனவா? காயப்பட்ட ஒருவரை வெளிச்சத்திற்குள் வர உதவுகின்றனவா, அல்லது நேர்மையை ஆபத்தானதாக உணரவைக்கின்றனவா?

நமது வார்த்தைகள் ஆவிக்குரியதாக ஒலிக்கக்கூடும், ஆனால் அவற்றின் பலன் அவற்றை ஆளும் ஆவியை வெளிப்படுத்துகிறது.

குற்றம்சாட்டுகிறவனும் பரிந்துபேசுகிறவரும்

இரண்டு எதிரெதிரான ஆவிக்குரிய ஊழியங்களை வேதவாக்கியம் வெளிப்படுத்துகிறது. சாத்தான் சகோதரர்மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறவன் என்று அடையாளம் காணப்படுகிறான், அதேசமயம் இயேசு நமக்காகத் தொடர்ந்து பரிந்துபேசுகிறவராக வெளிப்படுத்தப்படுகிறார்.

“இரவும் பகலும் நம்முடைய தேவனுக்குமுன்பாக நம்முடைய சகோதரர்மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறவனான குற்றஞ்சாட்டி தள்ளுண்டுபோனான்.”

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 12:10

“மரணமடைந்தவரும் அல்ல, மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தவருமாகிய கிறிஸ்துவே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலும் இருந்து நமக்காக பரிந்துபேசுகிறவராயும் இருக்கிறார்.”

ரோமர் 8:34

குற்றம்சாட்டுகிறவன் தொடர்ந்து மக்களுக்கு எதிராகப் பேசுகிறான். பரிந்துபேசுகிறவர் மக்களுக்காக தேவனுக்குமுன் நிற்கிறார். குற்றம்சாட்டுகிறவன் கண்டனத்திற்காக தோல்வியை கண்டறிகிறான், அதேசமயம் பரிந்துபேசுகிறவர் இரக்கத்திற்கும், மனந்திரும்புதலுக்கும், மாற்றத்திற்குமான ஒரு பாதையை அளிக்கும்போதே பாவத்தை எதிர்கொள்கிறார். குற்றம்சாட்டுகிறவன் மக்களது மோசமான தருணங்களை அவர்களுக்கு நினைவூட்டி, அந்த தருணங்களை அவர்களது நிரந்தர அடையாளமாக்க முயற்சிக்கிறான். இயேசு தமது இரத்தத்தை சுட்டிக்காட்டி, மீட்பு ஒரு புதிய கதையை எழுதமுடியும் என்று அறிவிக்கிறார்.

இது ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் ஒரு தீவிரமான கேள்வியை உருவாக்குகிறது: என் குரல் எந்த ஊழியத்தை ஒத்திருக்கிறது?

ஒருவன் விழும்போது, என் முதல் ஆசை மற்றவர்களிடம் சொல்வதா, அல்லது ஜெபிப்பதா? பலவீனத்தை நான் அறியும்போது, அந்த மனிதனுக்கு எதிராக ஒரு வழக்கை நான் உருவாக்குகிறேனா, அல்லது அவரது மீட்புக்காக ஒரு பாரத்தை நான் சுமக்கிறேனா? ஒருவர் என்னைக் காயப்படுத்தும்போது, சேதமடைந்ததை குணமாக்கும்படி தேவனிடம் நான் கேட்கிறேனா, அல்லது அவரைப் பற்றி நான் ஏற்கெனவே நம்ப முடிவுசெய்த அனைத்தையும் உறுதிப்படுத்தும் மக்களை நான் தேடுகிறேனா? இன்னொரு விசுவாசி வெற்றிபெறும்போது, என்னால் மகிழமுடிகிறதா, அல்லது அவரது நோக்கங்களை நான் உடனடியாக சந்தேகிக்கிறேனா? எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத விதத்தில் தேவன் நகரும்போது, வேதவாக்கியத்தின்படி நான் அதை தாழ்மையுடன் சோதிக்கிறேனா, அல்லது எனக்குப் புரியாததை நான் விமர்சிக்கிறேனா?

நமது குரல்கள் குற்றம்சாட்டுகிறவனை எதிரொலிக்கும், அல்லது பரிந்துபேசுகிறவருடன் இணங்கும்.

பாவம் தீங்கற்றது என்று நடிப்பது பரிந்துபேசுதலின் அர்த்தமல்ல. நமது நிலைமையின் கண்டிப்பை மறுத்து இயேசு நமக்காக பரிந்துபேசுவதில்லை. அவர் தமது பலியின் அடிப்படையில் பரிந்துபேசுகிறார், சிலுவை பாவத்தின் தீவிரத்தையும் தெய்வீக இரக்கத்தின் மிகுதியையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகிறது. குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் இந்த சத்தியங்களை ஒன்றாக பிடிக்கக் கற்றுக்கொள்கிறது. மீட்புக்கு அப்பாற்பட்டது என்று அறிவிக்காமல் தவறானதை அது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். ஒரு காயத்தின் ஆழத்தை அது அங்கீகரிக்கும்போதே, குணமாக்கும் இயேசுவின் வல்லமையில் தொடர்ந்து விசுவாசிக்கக்கூடும்.

குற்றச்சாட்டின் ஆவியோ, பாவம் நிறைந்த நடத்தை திருத்தப்படவேண்டும் என்று மட்டும் விரும்பவில்லை. அந்த மனிதன் அந்த நடத்தையால் நிரந்தரமாக அடையாளம் காணப்படவேண்டும் என்று அது விரும்புகிறது. மனந்திரும்புதலுக்குப் பின்னும்,

குற்றச்சாட்டு கடந்தகாலத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஒப்புவிக்கத் தொடர்கிறது. மன்னிப்பிற்குப் பின்னும், அது பழைய ஆதாரங்களை முன்வைப்பதைத் தொடர்கிறது. தேவன் ஒருவரை மீட்டெடுக்கத் தொடங்கியபிறகும், அவர்கள் ஒருபோதும் அவர்கள் முன்பு செய்ததைவிட அதிகமாக பார்க்கப்படக்கூடாது என்று குற்றச்சாட்டு வலியுறுத்துகிறது.

குற்றம்சாட்டுகிறவன் ஒரு வழக்கை உருவாக்குகிறான்; பரிந்துபேசுகிறவர் ஒரு பாரத்தைச் சுமக்கிறார். அந்த மனிதன் என்ன செய்தான் என்பதை குற்றம்சாட்டுகிறவன் மீண்டும் மீண்டும் அறிவிக்கிறான்; இயேசு இன்னும் என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்று பரிந்துபேசுகிறவர் கேட்கிறார். தோல்வியே இறுதி வார்த்தை என்பது போல் குற்றம்சாட்டுகிறவன் பேசுகிறான்; கிறிஸ்து இன்னும் அந்தக் கதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை பரிந்துபேசுகிறவர் நினைவில்கொள்கிறார்.

குற்றச்சாட்டு ஞானமாக மாறுவேடமிடும்போது

பரிசேயர்கள் கூட்டத்தைப் பிரிக்க முயற்சிக்கும் தீங்கிழைக்கும் மக்களாக தங்களை முன்வைக்கவில்லை. அவர்கள் தங்கள் குற்றச்சாட்டை ஆவிக்குரிய பகுப்பாய்வாக முன்வைத்தனர். அற்புதத்தின் பின்னால் செயல்படும் வல்லமையைப் புரிந்துகொண்டதாக அவர்கள் கூறினர். அதைக் கேட்டவர்களுக்கு, அவர்களது வார்த்தைகள் எச்சரிக்கையாகவும், ஞானமுள்ளதாகவும், போதனை ரீதியில் அக்கறையுள்ளதாகவும் ஒலித்திருக்கலாம். இருந்தபோதிலும், அவர்களது முடிவு ஏற்கெனவே இயேசுவை எதிர்க்கும் இருதயங்களிலிருந்து வந்தது.

மத குற்றச்சாட்டின் மிகப் பெரிய ஆபத்துக்களில் இதுவும் ஒன்று: அது தன்னைக் குற்றச்சாட்டாக அரிதாகவே அறிமுகப்படுத்திக்கொள்கிறது. அது பெரும்பாலும் ஞானமாகவோ, அக்கறையாகவோ, பாதுகாப்பாகவோ, நேர்மையாகவோ, அல்லது சத்தியத்தின் பாதுகாப்பாகவோ தன்னை மறைத்துக்கொள்கிறது.

ஜெபிக்கும் எந்த எண்ணமும் இல்லாதிருந்தும், “நீ ஜெபிக்கும்படி மட்டுமே நான் இதை உனக்குச் சொல்கிறேன்” என்று நாம் சொல்லலாம். நமது விரக்தியை வெளியிடும் வாய்ப்பையே நாம் உண்மையில் விரும்பும்போது, “யாராவது சத்தியத்தைப் பேசவேண்டும்” என்று நாம் சொல்லலாம். உதவும் திறனோ பொறுப்போ இல்லாத மக்களுடன் ஒருவரின் பலவீனத்தைப் பகிரும்போதே, அவரைப் பற்றி அக்கறையுள்ளவர்கள் என்று நாம் கூறலாம். ஆவிக்குரிய மொழி நமது ஊகங்களை நீதியானதாகக் காட்டுவதால், நமது சந்தேகங்களை ஞானம் என்று நாம் அழைக்கலாம்.

சில கவலைகள் நியாயமானவை. சில எச்சரிக்கைகள் அவசியமானவை. குறிப்பாக ஒருவர் தீங்கிழைக்கப்படும்போது அல்லது ஆபத்தில் வைக்கப்படும்போது, சில தகவல்கள் பொறுப்புள்ள மக்களுடன் பகிரப்பட வேண்டும். துன்புறுத்தலை மறைக்கவோ, அழிவூட்டும் நடத்தையைப் பாதுகாக்கவோ, அல்லது தலையீடு அவசியமாக இருக்கும்போது மௌனமாக இருக்கவோ வேதாகம ஞானம் ஒருபோதும் நம்மைக் கோரவில்லை. ஆனாலும் ஒரு கவலையின் நியாயத்தன்மை, அதை வெளிப்படுத்துகிறவரின் நோக்கத்தை தானாகவே தூய்மைப்படுத்திவிடாது.

பேசுவதற்குமுன், பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது இருதயங்களை பரிசோதிக்க நாம் அனுமதிக்க வேண்டும். நாம் திரும்பச் சொல்வதை நாம் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறோமா? ஞானமாகவும் பாதுகாப்பாகவும் இருக்கும் இடத்தில் அந்த மனிதனிடமே நேரடியாகப் பேசியிருக்கிறோமா? பொறுப்புடன் உதவக்கூடிய ஒருவருடன் நாம் இதைப் பகிர்கிறோமா, அல்லது வெறுமனே நமது மனத்தாங்கலை பலப்படுத்தும் ஒருவருடனா? கேட்பவருக்கு உண்மையில் அந்தத் தகவல் தேவையா? அந்த மனிதனின் நிலைமை நமக்கு வேதனை அளிக்கிறதா, அல்லது அவரது பலவீனம் அம்பலமானதில் நாம் ரகசியமாக திருப்தியடைகிறோமா? அந்த மனிதன் மனந்திரும்பி, மாறி, முழுமையாக மீட்கப்பட்டால் நாம் உண்மையாக மகிழ்வோமா?

அந்த இறுதிக் கேள்வி பெரும்பாலும் இருதயத்தின் உண்மையான நிலைமையை வெளிப்படுத்துகிறது. மீட்பின் ஆவி மனந்திரும்புதலையும் குணமாக்கலையும் காணவே ஏங்குகிறது. குற்றச்சாட்டின் ஆவி பொறுப்புக்கூறலை விரும்புவதாக கூறலாம், ஆனால் உண்மையான மாற்றம் ஏற்பட்ட பின்னும் அது பெரும்பாலும் திருப்தியடையாமலே இருக்கிறது. அந்த மனிதன் வெறுமனே திருத்தப்படவேண்டும் என்று அது விரும்பவில்லை; அந்த மனிதன் நிரந்தரமாக முத்திரையிடப்படவேண்டும் என்று அது விரும்புகிறது.

ஞானமும் சந்தேகமும் ஒன்றல்ல. வேதவாக்கியத்தின்படியும் பரிசுத்த ஆவியானவரின்படியும் நாம் பதிலளிக்கும்படி என்ன செயல்படுகிறதோ அதை ஞானம் அடையாளம் காண்கிறது. சந்தேகம் மோசமானதை முன்கூட்டியே கருதி, அதற்குப் பின் அதற்கு ஆதரவான ஆதாரங்களைத் தேடுகிறது. நமது புரிதல் முழுமையற்றதாக இருக்கலாம் என்பதை உணர்ந்திருப்பதால் ஞானம் தாழ்மையாக இருக்கிறது. கதையின் துண்டுகளை மட்டுமே வைத்திருந்தும் சந்தேகம் நம்பிக்கை நிறைந்ததாக மாறுகிறது. ஞானம் ஜெபத்தையும், ஞானத்தையும், எல்லைகளையும், பொறுப்புள்ள செயலையும் உருவாக்குகிறது. சந்தேகம் பயத்தையும், புறங்கூறுதலையும், தூரத்தையும், பிரிவினையையும் உருவாக்குகிறது.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் இந்த வேறுபாட்டைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் உண்மைகளில் சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் நமது ஆவியில் தவறாக இருக்கலாம்

ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மிகவும் கடினமான சத்தியங்களில் ஒன்று, நமது ஆவியில் தவறாக இருந்தபோதே நமது உள்ளடக்கத்தில் நாம் சரியாக இருக்கமுடியும் என்பதே. தகவல் துல்லியமானதா என்று மட்டுமே கேட்பதன் மூலம் நாம் பெரும்பாலும் நமது பேச்சை மதிப்பிடுகிறோம். நாம் சொன்னது உண்மையாக இருந்தால், நமது நோக்கமோ, பார்வையாளர்களோ, நேரமோ, தொனியோ, பேசும் விதமோ முக்கியமல்ல என்று நாம் கருதுகிறோம்.

ஆனால் அது தொடர்பாக்கப்படும் ஆவியிலிருந்து சத்தியத்தை வேதவாக்கியம் பிரிக்கவில்லை.

“நாம் அன்பினால் சத்தியத்தைப் பேசுகிறவர்களாய், தலையாயிருக்கிற கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாவற்றிலேயும் வளரும்படிக்கு.”

எபேசியர் 4:15

சத்தியமும் அன்பும் போட்டியிடும் மதிப்புகள் அல்ல. வேதாகம அன்பு சத்தியத்தை மறைக்கவில்லை, வேதாகம சத்தியம் அன்பைக் கைவிடவில்லை. சத்தியம் என்ன மாறவேண்டும் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது, அன்பு அது ஏன் எப்படி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது என்பதை ஆளுகிறது. சத்தியமில்லாமல், அன்பு ஆழமற்ற உணர்ச்சிவசமாக மாறலாம். அன்பில்லாமல், சத்தியம் கொடூரமாக மாறலாம்.

இயேசு கிருபையையும் சத்தியத்தையும் ஒருங்கே உள்ளடக்குகிறார். எனவே, இயேசுவிடம் சரணடைந்த ஒரு குரல் நேர்மைக்கும் இரக்கத்திற்கும் இடையேயான தவறான தேர்வை மறுக்கவேண்டும். கொடூரமாக மாறாமல் நாம் தெளிவாக இருக்கலாம். திமிர்த்தனமாக மாறாமல் நாம் தைரியமாக இருக்கலாம். இன்னொருவரை அவமானப்படுத்தாமல் அவரைத் திருத்தலாம். எல்லை தேவைப்படும் மனிதனை சபிக்காமல் அவசியமான எல்லைகளை நிறுவலாம்.

ஒருவன் தோற்றுவிட்டான் என்பதில் நாம் சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் அந்த தோல்வியை தேவையற்ற உரையாடல்களின் விஷயமாக்குவதில் தவறாக இருக்கலாம். ஒரு முடிவு புத்திசாலித்தனமற்றது என்பதில் நாம் சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் அந்த மனிதனுக்கு வளர்ச்சி சாத்தியமில்லை என்பது போல் பேசுவதில் தவறாக இருக்கலாம். நம்பிக்கை சேதமடைந்திருக்கிறது என்பதில் நாம் சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் அந்த சேதத்தை தொடர்ந்து அந்த மனிதனைத் தண்டிக்கும் அனுமதியாகப் பயன்படுத்துவதில் தவறாக இருக்கலாம். என்ன நடந்தது என்பதில் நாம் சரியாக இருக்கலாம், ஆனால் மீட்பு சாத்தியமற்றது என்பதில் முற்றிலும் தவறாக இருக்கலாம்.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல், “இதைச் சொல்ல எனக்கு உரிமை இருக்கிறதா?” என்று மட்டும் கேட்பதில்லை. “நான் ஏன் இதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்? யார் இதைக் கேட்க வேண்டும்? இது சரியான நேரமா? இந்த வார்த்தைகள் என்ன சாதிக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்? இப்படிப் பேசுவது இயேசுவின் இருதயத்தை பிரதிபலிக்குமா?” என்றும் அது கேட்கிறது.

தவறான ஆவியின் உதவி சத்தியத்திற்குத் தேவையில்லை.

திருத்தம் மீட்புடன் தொடர்புடையதாகவே தொடர வேண்டும்

ஒருவர் விழுந்திருக்கும்போது, ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியுள்ள விசுவாசிகள் எவ்வாறு பதிலளிக்கவேண்டும் என்பதற்கான தெளிவான படத்தை பவுல் தருகிறார்:

“சகோதரரே, ஒருவன் யாதொரு தவறுதலில் அகப்பட்டால், ஆவிக்குரியவர்களாகிய நீங்கள் சாந்தகுணமுள்ள ஆவியோடே அப்படிப்பட்டவனைச் சீர்பொருந்தப்பண்ணுங்கள்; நீயும் சோதிக்கப்படாதபடிக்கு உன்னைக்குறித்து எச்சரிக்கையாயிரு.”

கலாத்தியர் 6:1

இன்னொருவரின் தவறை அடையாளம் காண்பதன் மூலம் மட்டும் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி வெளிப்படுவதில்லை. தவறுகளை அடையாளம் காண்பதில் பரிசேயர்கள் திறமையானவர்களாக இருந்தனர். இரக்கத்தின்மேல் நமது சொந்த சார்பை உணர்ந்தபடியே சாந்த குணத்துடன் மீட்பைத் தொடரும் திறனின் மூலமே ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி வெளிப்படுகிறது.

“சீர்பொருந்தப்பண்ணுதல்” என்ற வார்த்தை சேதமடைந்ததை சரிசெய்து ஒன்றை அதன் சரியான நிலைக்குத் திருப்பி அனுப்புவதை விவரிக்கிறது. மீட்பு செயலற்றதோ, உணர்ச்சிவசமானதோ, அனுமதிக்கக்கூடியதோ அல்ல. அதற்கு எதிர்கொள்ளல், அறிக்கை, மனந்திரும்புதல், பொறுப்புக்கூறல், விளைவுகள், பொறுமை, மற்றும் காலம் தேவைப்படலாம். இருந்தபோதிலும், அந்த செயல்முறையின் ஒவ்வொரு பகுதியும் மீட்புக்குரிய நோக்கத்தால் ஆளப்பட்டு நிலைத்திருக்கிறது.

நாமும் நம்மைக் கருதவேண்டும் என்று பவுல் சொல்கிறார். நாமும் தோல்விக்கும் சோதனைக்கும் ஆளாகக்கூடியவர்கள் என்பதை நாம் நினைவில்கொள்கிறோம். கிறிஸ்து நமக்குக் காட்டியிருக்கும் பொறுமையை நாம் நினைவில்கொள்கிறோம். நாம் வைத்திருக்கும் எந்த ஆவிக்குரிய பலமும் நமது மேன்மைக்கான ஆதாரம் அல்ல, கிருபையின் விளைவே என்பதை நாம் நினைவில்கொள்கிறோம்.

தாழ்மை திருத்தத்தை பலனீனப்படுத்தாது; அது அதை தூய்மைப்படுத்துகிறது.

ஒரு பெற்றோர் ஒரு பிள்ளையின் நடத்தையைத் திருத்தவேண்டியிருக்கலாம், ஆனால் அந்த பிள்ளை திருத்தம் அன்பு, அடையாளம், நோக்கம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையது என்று புரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒரு தலைவர் அழிவூட்டும் நடத்தையை எதிர்கொள்ளவேண்டியிருக்கலாம், ஆனால் அந்த எதிர்கொள்ளல் தனிப்பட்ட அகந்தையைப் பாதுகாக்கவோ அதிகாரத்தைக் காட்டவோ ஒரு வாய்ப்பாக மாறக்கூடாது. ஒரு சபை ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டியிருக்கலாம், ஆனால் வேதாகம ஒழுங்கு பரிசுத்தத்துடனும், பாதுகாப்புடனும், மனந்திரும்புதலுடனும், மீட்பின் சாத்தியத்துடனும் தொடர்புடையதாகவே இருக்கவேண்டும். ஒரு துணைவர் ஒரு ஆழமான காயத்தை எடுத்துரைக்கவேண்டியிருக்கலாம், ஆனால் இலக்கு வெறுமனே மற்றவரும் சம அளவு வேதனையை அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதாக இருக்கக்கூடாது.

நாம் திருத்தி, தொடர்புடன் தொடரலாம். தொடர்பு எப்போதும் உடனடி நெருக்கத்தையோ மீட்கப்பட்ட அணுகலையோ கோராது. தீவிரமான சூழ்நிலைகளில், ஞானத்திற்கு தூரமோ,

தொழில்முறை உதவியோ, ஆவிக்குரிய ஆலோசனையோ, பொறுப்புக்கூறலோ, அல்லது வலுவான எல்லைகளோ தேவைப்படலாம். மன்னிப்பு விளைவுகளை நீக்காது, மேலும் உறவின் மீட்பு எப்போதும் நம்பிக்கையின் மீட்புக்கு சமமானதல்ல. தொடர்ச்சியான சத்தியத்தாலும் மாற்றமடைந்த நடத்தையாலும் நம்பிக்கை மீண்டும் கட்டப்படவேண்டியிருக்கலாம்.

இருந்தபோதிலும், அணுகல் மாறும்போதும், நமது இருதயங்கள் வெறுப்பிலிருந்தும், பழிவாங்குதலிலிருந்தும், அழிக்கும் ஆசையிலிருந்தும் விடுதலையாக இருக்கமுடியும். பொறுப்புக்கூறலும் மீட்பும் எதிரிகள் அல்ல என்பதை குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் புரிந்துகொள்கிறது.

நமது தொனி நமது இருதயங்களை ஆண்டு வந்ததை வெளிப்படுத்துகிறது

இயேசு சொன்னார்:

“இருதயத்தின் நிறைவினாலே வாய் பேசும்.”

மத்தேயு 12:34

நமது வார்த்தைகள் நமது வாய்களில் ஆரம்பிப்பதில்லை. அவை நமது இருதயங்களில் ஆரம்பிக்கின்றன. தொனி என்பது பெரும்பாலும் தேவனுக்கு இன்னும் சரணடையாத ஒரு உள்ளார்ந்த நிலைமையின் கேட்கும் வெளிப்பாடு. மீண்டும் மீண்டும் வரும் விமர்சனம் ஒருபோதும் குணமாக்கப்படாத ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்தலாம். கடுமை பயத்தை வெளிப்படுத்தலாம். தொடர்ச்சியான தற்காப்பு பாதுகாப்பின்மையை வெளிப்படுத்தலாம். கிண்டல் மனக்கசப்பை மறைக்கலாம். மௌனம் தண்டனையின் ஒரு முறையாக மாறலாம். அளவுக்கதிகமான அம்பலப்படுத்துதல் நியாயப்படுத்துதலுக்கான ஆசையை வெளிப்படுத்தலாம்.

இதனால்தான் நமது சொற்களஞ்சியத்தை மாற்றுவது மட்டும் போதாது. அதற்கு அடியில் இருக்கும் அதே காயமடைந்த இருதயத்தைப் பாதுகாத்தபடியே அதிக ஆவிக்குரிய மொழியை நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். வெளிப்படையான விமர்சனத்தை கவனமாக வார்த்தையமைக்கப்பட்ட குறிப்பீட்டால் மாற்றலாம். சூழ்ச்சி செய்ய முயற்சித்தபடியே மென்மையாகப் பேசலாம். சத்தியத்தைக் கண்டறியவல்ல சந்தேகத்தை விதைப்பதற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்கலாம். மற்றவர்கள் அவரைப் பார்க்கும் விதத்தை அமைதியாக கெடுத்தபடியே ஒருவருக்காக நாம் ஜெபிப்பதாக நாம் சொல்லலாம்.

நமது வாக்கியங்களை திருத்த மட்டும் இயேசு விரும்பவில்லை. அவை பாய்கின்ற மூலத்தை அவர் குணமாக்க விரும்புகிறார்.

நமது குரல்கள் மீட்பின் கருவிகளாக மாறுவதற்குமுன், நமது இருதயங்கள் தேவனுடைய சமூகத்திற்குள் கொண்டுவரப்படவேண்டும். மனத்தாங்கல் ஒப்படைக்கப்படவேண்டும். அகந்தை அறிக்கையிடப்படவேண்டும். பயம் எதிர்கொள்ளப்படவேண்டும். ஏமாற்றம்

நேர்மையாக துக்கிக்கப்படவேண்டும். மற்றவர்கள் நம்மை எப்படி காணவேண்டும் என்பதைக் கட்டுப்படுத்தும் தேவை இயேசுவின் பாதத்தில் வைக்கப்படவேண்டும்.

நமது சில குரல்கள் ஆரோக்கியமற்றதாகவே இருக்கின்றன, ஏனெனில் அவற்றின் அடியிலுள்ள காயங்கள் சிகிச்சையளிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. வேதனை குணமாக்கப்படாதபோது, அது இறுதியில் தன்னை வெளிப்படுத்த ஒரு மொழியைத் தேடும். நமது வார்த்தைகள் மூலம் நாம் ரத்தம் சொரியத் தொடங்கி அதை நேர்மை என்று அழைக்கிறோம். செவிகொடுப்பதற்குமுன் நாம் எதிர்வினையாற்றுகிறோம், புரிந்துகொள்வதற்குமுன் குற்றம்சாட்டுகிறோம், ஜெபிப்பதற்குமுன் தாக்குகிறோம்.

அந்த வார்த்தைகளை உருவாக்கிக்கொண்டேயிருக்கும் நமக்குள் இருக்கும் இடத்தை தேவன் குணமாக்க விரும்புகிறார். தீங்கு விளைவிக்கும் வாக்கியத்தை மட்டும் அமைதியாக்க அவர் விரும்பவில்லை; அதை உருவாக்கிக்கொண்டேயிருக்கும் மனக்கசப்பையோ, பாதுகாப்பின்மையையோ, பயத்தையோ, மனத்தாங்கலையோ அகற்ற அவர் விரும்புகிறார்.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரலுக்கு எப்போது பேசவேண்டும் எப்போது மௌனமாக இருக்கவேண்டும் என்று தெரியும்

நமது குரல்களைக் குணமாக்குவது நாம் தொடர்ந்து பேசவேண்டும் என்று அர்த்தமல்ல. தேவன் நமது வாய்களை ஆளுகிறார் என்பதற்கான தெளிவான அத்தாட்சி, நமது உணர்ச்சிகள் வெளியிடக் கோரும் ஒன்றைப் பேச நாம் மறுப்பதே.

“ஆகையால் என் பிரியமான சகோதரரே, எந்த மனுஷனும் கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும், பேசுகிறதற்குப் பொறுமையாயும், கோபமடைகிறதற்குத் தாமதமாயும் இருக்கக்கடவன்.”

யாக்கோபு 1:19

மௌனம் அடிமைத்தனமாக இருக்கக்கூடும், ஆனால் மௌனம் ஞானமாகவும் இருக்கக்கூடும். பயத்தால் உருவாகும் மௌனம் அவசியமான சத்தியம் பேசப்படுவதைத் தடுக்கிறது. ஞானத்தால் உருவாகும் மௌனம் நமது எதிர்வினையை ஆள பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு நேரம் அளிக்கிறது. தவிர்க்கும் மௌனம் பாவமும் தீங்கும் தொடர அனுமதிக்கிறது. சுயக்கட்டுப்பாட்டின் மௌனம் கோபம் நமது தீர்ப்பை சிதைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது பேசுவதை மறுக்கிறது.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் இந்த வேறுபாட்டை அடையாளம் காணக் கற்றுக்கொள்கிறது.

அன்பு நமக்கு பேசவேண்டும் என்று கோரும் தருணங்கள் உள்ளன, செவிகொடுக்கவேண்டும் என்று அன்பு கோரும் தருணங்களும் உள்ளன. தைரியம் எதிர்கொள்ளலைக் கோரும் நேரங்களும், முதிர்ச்சி கட்டுப்பாட்டைக் கோரும் நேரங்களும் உள்ளன. சில உரையாடல்கள் நேரடியாகவும், தனிப்பட்ட முறையிலும், ஜெபத்துடனும்

நடக்கவேண்டும். மற்ற சூழ்நிலைகளுக்கு நம்பகமான ஆவிக்குரிய தலைமையோ, தொழில்முறை உதவியோ, பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளோ தேவைப்படுகிறது. வேறு பார்வையாளர்களே தேவையில்லாத விஷயங்களும் உள்ளன.

ஒவ்வொரு எண்ணமும் வெளிப்பாட்டிற்கு தகுதியானதல்ல. ஒவ்வொரு விரக்தியும் மீண்டும் சொல்லப்பட தகுதியானதல்ல. ஒவ்வொரு தகவலும் நாம் பகிரவேண்டியதற்கு நமக்குச் சொந்தமானதல்ல. ஒவ்வொரு குற்றச்சாட்டும் நமது ஒப்புதலுக்குத் தகுதியானதல்ல.

நாம் நமது குரல்களை இயேசுவிடம் சரணடையும்போது, நமது வார்த்தைகளின் நேரத்தையும், பார்வையாளர்களையும், தொனியையும், நோக்கத்தையும் நாம் சரணடைகிறோம்.

குற்றச்சாட்டு பரிந்துபேசுதலாக மாற வேண்டும்

குற்றம்சாட்ட வரும் ஒவ்வொரு சோதனையும் பரிந்துபேசுவதற்கான அழைப்பாக மாறினால் நமது வீடுகளின் மற்றும் சபைகளின் சூழ்நிலை எப்படி மாறும் என்று கற்பனை செய்யுங்கள்.

ஒருவன் ஒருபோதும் மாறமாட்டான் என்று அறிவிப்பதற்கு பதிலாக, நமது கிரியையை அவனுக்குள் தொடர்ந்து செய்யும்படி இயேசுவிடம் நாம் கேட்போம். நமது விரக்தியைச் சுற்றி பார்வையாளர்களை உருவாக்குவதற்கு பதிலாக, சத்தியத்தையும் மீட்பையும் தொடர எங்களுக்கு உதவக்கூடிய ஞானமுள்ள மக்களை நாம் தேடுவோம். ஒருவரின் தற்போதைய பலவீனத்தை அவரது எதிர்காலத்திற்கு எதிரான ஆதாரமாகப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, அந்த பலவீனத்தை கிருபையின் சிங்காசனத்திற்குமுன் நாம் சுமப்போம்.

பரிந்துபேசுதல் நம்மை செயலற்றவர்களாக ஆக்குவதில்லை. நாம் செயல்படுவதற்குமுன், அது நமது எதிர்வினையை தேவனுடைய அதிகாரத்தின்கீழ் வைக்கிறது. ஜெபித்தபின், கர்த்தர் இன்னும் எதிர்கொள்ளவோ, ஒரு எல்லையை நிறுவவோ, ஆலோசனையை நாடவோ, மறைக்கப்பட்ட தீங்கை வெளிப்படுத்தவோ, பொறுப்புக்கூறலைக் கோரவோ நம்மை நடத்தலாம். ஜெபம் பொறுப்புள்ள செயலைத் தடுக்காது. பொறுப்புள்ள செயல் வரவேண்டிய இருதயத்தை அது தூய்மைப்படுத்துகிறது.

நாம் ஒருவருக்காக ஜெபிக்கும்போது, அந்த மனிதன் தேவனுடைய எட்டுக்கு அப்பாற்பட்டவன் அல்ல என்பதை நினைவில்கொள்கிறோம். அவர்களுக்குள் என்ன நடக்கிறது என்பதை நாம் முழுவதுமாக அறியவில்லை என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். உண்மையான உணர்த்தலையும் நிலைத்த மாற்றத்தையும் பரிசுத்த ஆவியானவரால் மட்டுமே உருவாக்கமுடியும் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். அந்த மனிதனை தோற்கடிக்கவேண்டிய எதிரியாக நடத்துவதை நிறுத்தி, சூழ்நிலையைச் சுற்றியிருக்கும் ஆவிக்குரிய போராட்டத்தை அடையாளம் காணத் தொடங்குகிறோம்.

“அவர்கள் செய்ததை நான் எப்படி நிரூபிக்கமுடியும்?” என்று குற்றம்சாட்டுகிறவன் கேட்கிறான்.

“இயேசுவே, இப்போது நீர் என்ன செய்ய விரும்புகிறீர்?” என்று பரிந்துபேசுகிறவர் கேட்கிறார்.

இந்த மாற்றம் குற்றத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. அது குற்றத்தை ஒரு மேலான நோக்கத்தின்கீழ் வைக்கிறது.

நான் பாதுகாக்க அழைக்கப்பட்டதை நான் சபிக்கமாட்டேன்

தனிப்பட்டதாக மாறவேண்டிய ஒரு அறிக்கையை பிரசங்கம் நமக்கு அளிக்கிறது: “நான் பாதுகாக்க அழைக்கப்பட்டதை நான் சபிக்கமாட்டேன்.”

நமது குடும்பங்களுக்கு வெளிப்புற ஆபத்துகளைவிட அதிகமான பாதுகாப்பு தேவை. அடையாளத்தையும், நம்பிக்கையையும், விசுவாசத்தையும், ஆவிக்குரிய நம்பிக்கையையும் தொடர்ந்து பலவீனப்படுத்தும் வார்த்தைகளிலிருந்தும் அவற்றிற்குப் பாதுகாப்பு தேவை. பிள்ளையின் அடையாளத்தின்மேல் மரணத்தைப் பேசாமல் பெற்றோர் பிள்ளையின் நடத்தையைத் திருத்தலாம். திருமணத்திற்கு எதிர்காலம் இல்லை என்று தொடர்ந்து அறிவிக்காமல் துணைவர்கள் வேதனையான பிரச்சனைகளை எடுத்துரைக்கலாம். ஒரு மனிதனை அந்த தோல்விக்குள் குறைத்துவிடாமல் தலைவர்கள் தோல்வியை எதிர்கொள்ளலாம். காயப்பட்ட மக்களை அவர்களே இருள் என்பதுபோல் நடத்தாமல் விசுவாசிகள் இருளின் கிரியைகளை அம்பலப்படுத்தலாம்.

ஒன்றைப் பாதுகாப்பது என்றால் அது பரிபூரணமானது என்று நடிப்பது அல்ல. அதன் அபூரணத்தை அதை அழிப்பதற்கான அனுமதியாகப் பயன்படுத்த மறுப்பதே அதன் அர்த்தம்.

நடத்தை தவறானது என்று ஒப்புக்கொள்ளும்போதே அது நிரந்தர அடையாளமாக மாறவேண்டியதில்லை என்று குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் அறிவிக்கமுடியும். ஒரு காயம் தீவிரமானது என்று அது அங்கீகரிக்கும்போதே, அந்த காயம் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஞானத்துடன் சிகிச்சையளிக்கப்படவேண்டும் என்று அது வலியுறுத்தமுடியும். மனக்கசப்பு இருதயத்தை ஆளாமல் மறுக்கும்போதே, நம்பிக்கை உடைந்திருக்கிறது என்று அது ஒப்புக்கொள்ளமுடியும். வேதனைக்கு எதிர்காலத்தின்மேல் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும் அதிகாரத்தை அளிக்காமல் தற்போதைய பருவத்தின் வேதனையை அது அடையாளம் காணமுடியும்.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் யதார்த்தத்தை மறுக்கவில்லை. மீட்பு இல்லாமல் யதார்த்தத்தை விளக்குவதை அது மறுக்கிறது.

தேவனுக்கு சரணடைந்த பேச்சிற்கான தரத்தை பவுல் நமக்குத் தருகிறார்:

“உங்கள் வாயிலிருந்து துர்வார்த்தை ஒன்றும் புறப்படாதிருப்பதாக; பக்திவிருத்திக்கு உதவும் நல்ல வார்த்தையே, கேட்கிறவர்களுக்குப் பிரயோஜனமுண்டாகும்படி பேசுங்கள்.”

எபேசியர் 4:29

கட்டியெழுப்புதல் என்றால் கட்டுவது என்று அர்த்தம். விசுவாசம், மனந்திரும்புதல், முதிர்ச்சி, மற்றும் கீழ்ப்படிதலைக் கொண்ட ஒரு வாழ்க்கையைக் கட்ட உதவும் ஏதோவொன்றை கேட்பவருக்கு நமது வார்த்தைகள் அளிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வசதியாக உணரும் என்று இதன் அர்த்தமல்ல. கிருபை திருத்தலாம், எச்சரிக்கலாம், எதிர்கொள்ளலாம், வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்படவேண்டியதை அம்பலப்படுத்தலாம். இருந்தபோதிலும், கிருபை எப்போதும் மீட்பின் சாத்தியத்தைச் சுமக்கிறது.

நமது குரல்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆயுதங்களாக மாறவேண்டும் என்று சத்துரு விரும்புகிறான். சத்தியமும், உணர்த்தலும், குணமாக்கலும், விசுவாசமும், மீட்பும் வீட்டிற்குள் நுழையும் கருவிகளாக நமது குரல்கள் மாறவேண்டும் என்று இயேசு விரும்புகிறார்.

கோபத்தில் பேசப்பட்ட வார்த்தைகளையும், தனிப்பட்ட முறையில் மீண்டும் சொல்லப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளையும், அகந்தையால் தூண்டப்பட்ட உரையாடல்களையும், தண்டிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட மௌனத்தையும், நாம் பேச பயந்த சத்தியத்தையும், நமது தொனியைக் கூர்மையாக்கிய ஏமாற்றத்தையும், நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைவரையும் விளக்கிக்கொண்டிருந்த காயங்களையும் இயேசுவிடம் நாம் கொண்டுவரும்போது நமது குரல்களின் குணமாக்கல் ஆரம்பிக்கிறது.

பின்பு நமது வாய்களையும் நமது வார்த்தைகள் பாய்ந்த மூலத்தையும் சுத்திகரிக்கும்படி நாம் அவரிடம் கேட்கிறோம்.

நமக்கு நமது குரல்கள் திரும்பக் கிடைப்பது மட்டும் தேவையில்லை.

நமக்கு நமது குரல்கள் குணமாக்கப்படவேண்டும்.

குணமாக்கப்பட்ட குரலின் அத்தாட்சி அது நம்பிக்கையுடன் பேசுகிறது என்பது மட்டுமல்ல. சத்தியமும் அன்பும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றன, குற்றச்சாட்டு பரிந்துபேசுதலுக்கு வழிவிட்டிருக்கிறது, நமது வார்த்தைகள் இயேசு கிறிஸ்துவின் மீட்புக்குரிய நோக்கத்திற்கு சரணடைந்திருக்கின்றன என்பதே.

தனிப்பட்ட மற்றும் ஆவிக்ஞரிய தியானம்

- இன்னொருவரிடத்தில் பலவீனத்தை நான் அறியும்போது, என் முதல் எதிர்வினை குற்றச்சாட்டா, பரிந்துபேசுதலா, எதிர்கொள்ளலா, அல்லது மீட்பா?
- மனத்தாங்கலையோ, பொறாமையையோ, சந்தேகத்தையோ, ஒருவரை அம்பலப்படுத்தும் ஆசையையோ மறைக்க நான் எப்போதாவது ஆவிக்குரிய மொழியைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறேனா?
- என் மனதில் யாருடைய தோல்வியை நான் அவரது நிரந்தர அடையாளமாக மாறவிட்டேன்?
- பொறுப்புடன் உதவக்கூடிய மக்களுடன் மட்டும் நான் கவலைகளைப் பகிர்கிறேனா, அல்லது என் விரக்திக்காக பார்வையாளர்களைத் திரட்டுகிறேனா?
- என் பேச்சின் பலன் என் இருதயத்தின் நிலைமையைப் பற்றி என்ன வெளிப்படுத்துகிறது?
- அன்பில்லாமல் சத்தியத்தைப் பேசியிருக்கிறேனா, அல்லது அவசியமான சத்தியத்தைத் தவிர்த்தபடி அன்பைக் கூறியிருக்கிறேனா?
- இயேசு குணமாக்க விரும்பும் ஒரு சிகிச்சையளிக்கப்படாத காயம் என் தொனியின் அடியில் இருக்கிறதா?
- என் துணைவர், பிள்ளைகள், சபை, அல்லது எதிர்காலத்தின்மேல் நான் பேசிய எந்த வார்த்தைகளுக்கு மனந்திரும்புதல் தேவை?
- நான் மீண்டும் சொல்வதை நிறுத்தி பரிந்துபேசுதலாக மாற்ற ஆரம்பிக்கவேண்டிய குற்றச்சாட்டு எது?
- நான் தற்போது எதிர்கொள்ளும் நிலைமையைப் பற்றி குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் என்ன சொல்லும்?

அறிக்கை

இயேசுவே, என் குரலை உம்மிடம் ஒப்படைக்கிறேன். என் வார்த்தைகளின் அடியிலுள்ள காயங்களையும், என் திருத்தலின் அடியிலுள்ள அகந்தையையும், என் மௌனத்தின் அடியிலுள்ள பயத்தையும், என் தொனியின் அடியிலுள்ள மனத்தாங்கலையும் குணமாக்கும். வேறு யாராலும் காணமுடியாத நோக்கங்களைப் பரிசோதித்து, குற்றச்சாட்டையோ, சந்தேகத்தையோ, மனக்கசப்பையோ, அல்லது நியாயப்படுத்துதலுக்கான ஆசையையோ பேச அனுமதித்த என்னுள் உள்ள ஒவ்வொரு இடத்தையும் சுத்திகரியும்.

என் வாய் குற்றம்சாட்டுகிறவனை எதிரொலிக்க அனுமதிக்கமாட்டேன். விமர்சிப்பதற்குமுன் ஜெபிப்பேன், முடிவுக்கு வருவதற்குமுன் புரிதலைத் தேடுவேன், இன்னொருவனைத் திருத்துவதற்குமுன் என் சொந்த இருதயத்தைப் பரிசோதிப்பேன். அன்புடன் சத்தியத்தைப் பேசவும், தாழ்மையுடன் தவறானதை எதிர்கொள்ளவும், இன்னொருவரது எதிர்காலத்தின்மேல் மரணத்தைப் பேசாமல் அவசியமான எல்லைகளை நிறுவவும் எனக்குக் கற்றுக்கொடும்.

ஒருவரது தோல்வியை அவரது அடையாளத்தை அழிக்கப் பயன்படுத்தமாட்டேன். தனிப்பட்ட வேதனைக்காக பார்வையாளர்களைத் திரட்டமாட்டேன். நீர் என்னைப் பாதுகாக்க அழைத்ததை நான் சபிக்கமாட்டேன். என் வார்த்தைகள் சிதறடிப்பதற்குப் பதிலாக கூட்டிச்சேர்க்கட்டும், பலவீனப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக பலப்படுத்தட்டும், காயப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக குணமாக்கட்டும், கண்டனத்திற்குப் பதிலாக மீட்கட்டும்.

மீட்கப்பட்ட ஒரு குரலைவிட அதிகமானதை எனக்குத் தாரும். உமது இருதயத்தைப் பிரதிபலிக்கும், உமது நோக்கத்திற்கு ஊழியம் செய்யும், அதைக் கேட்பவர்களுக்கு கிருபையை ஊழியம் செய்யும் ஒரு குணமாக்கப்பட்ட குரலை எனக்குத் தாரும்.

இயேசுவின் நாமத்தில், ஆமென்.

03

பாகம் மூன்று

பல குரல்கள் ஒரே ஒலியாக
மாறும்போது

பிரிந்த வீட்டின் ஆபத்தை வெளிப்படுத்தியபின், பிரசங்கம் பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள ஒரு குறிப்பிடத்தக்க காட்சிக்கு நகர்கிறது. ஆலயம் கட்டப்பட்டிருந்தது, பரிசுத்த பாத்திரங்கள் அதற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தன, உடன்படிக்கைப் பெட்டி மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தது, ஆசாரியர்களும் இசைவல்லுநர்களும் வழிபாட்டிற்காக கூடியிருந்தனர். எல்லாம் ஆயத்தமாக இருந்தது, ஆனால் தேவனுடைய மகிமையின் வெளிப்பாட்டிற்குமுன் நடந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தருணத்தை வேதவாக்கியம் நமது கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

“எக்காளம் ஊதுகிறவர்களும் பாடகரும் ஒருமிக்க ஒரே சத்தமாய்க் கர்த்தரைத் துதித்துப் புகழும்படி இருந்தார்கள்; அவர்கள் எக்காளங்களோடும் தாளங்களோடும் கீதவாத்தியங்களோடும் சத்தத்தை உயர்த்தி, கர்த்தர் நல்லவர், அவர் கிருபை என்றென்றைக்கும் உள்ளது என்று துதிசெய்தபோது, கர்த்தருடைய ஆலயமாகிய அந்த வீடு ஒரு மேகத்தினால் நிறைந்தது; அந்த மேகத்தினிமித்தம் ஆசாரியர்கள் ஆராதனை செய்ய நிற்கக்கூடாதிருந்தார்கள்; ஏனெனில் தேவனுடைய மகிமை தேவனுடைய ஆலயத்தை நிரப்பியிருந்தது.”

2 நாளாகமம் 5:13-14

ஆலயம் வெவ்வேறு மக்களாலும், வெவ்வேறு கருவிகளாலும், வெவ்வேறு பொறுப்புகளாலும், வெவ்வேறு ஒலிகளாலும் நிறைந்திருந்தது. எக்காளம் ஊதுகிறவர்கள் பாடகரைப் போல் ஒலிக்கவில்லை. தாளங்கள் எக்காளங்களைப் போல் ஒலிக்கவில்லை. ஆசாரியர்கள் இசைவல்லுநர்களைப் போல் ஒரே பணியைச் செய்யவில்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒரு தனித்துவமான பொறுப்பைச் சுமந்தார்கள், ஒவ்வொரு கருவியும் மற்றவற்றால் மீண்டும் உருவாக்கமுடியாத ஒன்றைப் பங்களித்தது.

இருந்தபோதிலும், அவர்கள் “ஒருமிக்க ஒரே சத்தமாய்” இருந்தார்கள் என்று வேதவாக்கியம் சொல்கிறது.

அவர்களது ஒற்றுமை அவர்களது வேற்றுமைகளை அகற்றவில்லை. அது அவர்களது வேற்றுமைகளை ஒரே நோக்கத்தின்கீழ் கொண்டுவந்தது. எல்லோரும் ஒரே தொனியை உருவாக்கியதால் அவர்கள் ஒன்றாக மாறவில்லை. ஒவ்வொரு தொனியும் ஒரே தேவனை நோக்கி இயக்கப்பட்டு, ஒரே சத்தியத்தை அறிவித்து, ஒரே நோக்கத்திற்கு சேவை செய்ததால் அவர்கள் ஒன்றாக மாறினர்.

இதுவே ஆவிக்குரிய ஒற்றுமையின் வல்லமை. அது அடையாளத்தை அழிக்காது; ஒவ்வொரு வரத்தையும், விருப்பத்தையும், ஆளுமையையும், திறனையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் கர்த்தத்துவத்திற்குக் கீழ் வைப்பதன் மூலம் அது அடையாளத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. அனைவரும் மறைந்துவிடவேண்டும் என்று ஒற்றுமை

கோரவில்லை. நமக்குள் இருக்கும் அனைத்தும் நம்மைவிட மேலான ஒன்றுடன் இணங்கவேண்டும் என்று அது கோருகிறது.

ஒரே ஒலி என்றால் ஒரே குரல் என்று அர்த்தமல்ல

வேதாகம ஒற்றுமைக்கு அனைவரும் ஒரே மாதிரி பார்க்கவும், சிந்திக்கவும், பேசவும், செயல்படவும் வேண்டும் என்று நாம் கற்பனை செய்தால் “ஒரே ஒலி” என்ற சொற்றொடர் தவறாக விளக்கப்படக்கூடும். ஆனால் 2 நாளாகமத்தில் உள்ள காட்சி எதிர் படத்தை முன்வைக்கிறது. பல வெவ்வேறு குரல்களும் கருவிகளும் அதற்குப் பங்களித்ததால்தான் அந்த ஒலி ஒன்றாக இருந்தது.

ஒவ்வொருவரும் எக்காளம் வாசித்திருந்தால், ஏதோ ஒன்று விடுபட்டிருக்கும். அனைவரும் ஒரே இசைப் பகுதியைப் பாடியிருந்தால், இணக்கத்தின் முழுமை இழந்திருக்கும். அந்த தருணத்தின் அழகு ஒப்புதலுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தனித்துவத்திலிருந்து வந்தது.

சபையைப் பற்றிய இதே சத்தியத்தை விளக்க பவுல் மனித சரீரத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்:

“வரங்களில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, ஆவியானவரோ ஒருவரே. ஊழியங்களில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, கர்த்தரோ ஒருவரே. கிரியைகளில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, எல்லாருக்குள்ளும் எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற தேவனோ ஒருவரே.”

1 கொரிந்தியர் 12:4-6

வரங்களில் வித்தியாசங்களும், ஊழியத்தில் வேற்றுமைகளும், செயல்பாட்டில் வகைகளும் உள்ளன, ஆனாலும் அவை அனைத்தின் வழியாகவும் ஒரே ஆவியானவரும், ஒரே கர்த்தரும், ஒரே தேவனும் செயல்படுகிறார்கள். வேதாகம ஒற்றுமை ஒரே மாதிரித்தன்மை அல்ல. அது ஒரே ஆவியானவரால் ஆளப்பட்டு, ஒரே கர்த்தரை நோக்கி இயக்கப்படும் பன்முகத்தன்மை.

இதன் அர்த்தம் மற்றொருவர் நம்முடன் ஒன்றுபடுவதற்கு நம்மைப் போல் மாறவேண்டியதில்லை என்பதே. அவர்களது ஆளுமை வேறாக இருக்கலாம். அவர்களது வழிபாட்டு வெளிப்பாடு வேறாக இருக்கலாம். அவர்களது கலாச்சார பின்னணி, வாழ்க்கை அனுபவம், வயது, மற்றும் ஆவிக்குரிய வரம் வேறாக இருக்கலாம். நாம் கவனிக்காத தேவைகளை அவர்கள் அடையாளம் காணலாம், நாம் இயல்பாக புரிந்துகொள்ளாத பாரங்களை அவர்கள் சுமக்கலாம். அந்த வேற்றுமைகள் ஒற்றுமையை அச்சுறுத்தவேண்டியதில்லை. கிறிஸ்துவிடம் ஒப்படைக்கப்படும்போது, எந்த ஒரு தனி மனிதனும் தனியாக வெளிப்படுத்தமுடியாத தேவனுடைய ஞானத்தின் மற்றும் கிருபையின் பரிமாணங்களை அவை வெளிப்படுத்தக்கூடும்.

வேற்றுமையை போட்டியாக நாம் விளக்கும்போது பிரிவினை ஆரம்பிக்கிறது. இன்னொருவரது வரம் நம்முடையதைக் குறைக்கிறது என்றோ, அவரது வாய்ப்பு

நம்மிடமிருந்து ஏதோவொன்றை எடுத்துக்கொண்டது என்றோ, அல்லது அவரது அங்கீகாரம் நம்மை குறைவான முக்கியத்துவமுடையவர்களாக ஆக்குகிறது என்றோ நாம் நம்பத் தொடங்குகிறோம். அவரது பங்களிப்பு முழு சரீரத்தையும் எப்படி பலப்படுத்துகிறது என்பதைக் கொண்டாடுவதற்குப் பதிலாக, அவரது இடத்தை நமதுடன் நாம் ஒப்பிடுகிறோம்.

இசைக்குழுவில் இருக்க எக்காளம் தாளமாக மாறவேண்டியதில்லை. குரல் முக்கியமானது என்பதை நிரூபிக்க பாடகர் இசைவல்லுநரை மௌனமாக்கவேண்டியதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமது ஒலியை பாடலின் நோக்கத்திற்கு அடிபணியச் செய்யவேண்டும்.

வீட்டில் வெவ்வேறு ஒலிகள் இருப்பது பிரச்சனை அல்ல. ஒவ்வொரு ஒலியும் மையமாக மாற வேண்டும் என்று கோரும்போது பிரச்சனை ஆரம்பிக்கிறது.

ஒற்றுமைக்கு ஒரே மாதிரித்தன்மை அல்ல, ஒற்றுப்பாடு தேவை

ஒரே மாதிரித்தன்மை வெளிப்புற அழுத்தத்தால் உருவாக்கப்படுகிறது. அனைவரும் ஒரே வெளிப்பாட்டிற்கோ, விருப்பத்திற்கோ, ஆளுமைக்கோ இணங்கவேண்டும் என்று அது கோருகிறது. ஒற்றுமை உள்ளார்ந்த சரணடைதலால் உருவாக்கப்படுகிறது. வெவ்வேறு மக்கள் ஒரு பொதுவான ஆவிக்குரிய நோக்கத்துடன் தாங்களாகவே ஒப்புப்படும்போது அது நிகழ்கிறது.

ஒரே மாதிரித்தன்மை, “நீ என்னைப் போல் மாறவேண்டும்” என்று சொல்கிறது.

ஒற்றுமை, “நாம் இருவரும் கிறிஸ்துவைப் போல் அதிகமாக மாறவேண்டும்” என்று சொல்கிறது.

ஒரே மாதிரித்தன்மை மக்களை வெளியிலிருந்து கட்டுப்படுத்த முயற்சிக்கிறது. ஒற்றுமை பரிசுத்த ஆவியானவர் மக்களை உள்ளிருந்து ஆளுகை செய்ய அனுமதிக்கிறது. ஒரே மாதிரித்தன்மை கேள்விகளாலும் வேற்றுமைகளாலும் அச்சுறுத்தப்படுகிறது. அதன் அஸ்திபாரம் தனிப்பட்ட விருப்பத்தைவிட ஆழமானதாக இருப்பதால் ஒற்றுமை நேர்மையான உரையாடல்களை நடத்தும் அளவுக்குப் பலமானது.

இந்த வேறுபாடு அவசியமானது, ஏனெனில் சபைகளும், குடும்பங்களும், ஊழியங்களும் ஒற்றுமையாகத் தோன்றக்கூடும், ஆனால் வெறுமனே ஒரே மாதிரித்தன்மையை பயிற்சி செய்யலாம். மக்கள் ஒரு கருத்துவேறுபாட்டை பயந்து மௌனமாக இருக்கக்கூடும். ரகசியமாக மனக்கசப்பைச் சுமந்தபடி வெளிப்படையாக ஒத்துழைக்கக்கூடும். ஒரே இருதயத்தைப் பகிராமல் ஒரே வழக்கத்தைப் பின்பற்றக்கூடும்.

அது 2 நாளாகமத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றுமையல்ல. அங்கு கூடினவர்கள் வெறுமனே ஒரே கட்டிடத்தில் நிற்குகொண்டோ, ஒரே அட்டவணையில் பங்கேற்றுகொண்டோ இருக்கவில்லை. கர்த்தரைத் துதித்துப் புகழ்வதில் அவர்கள்

ஒன்றானார்கள் என்று வேதவாக்கியம் சொல்கிறது. அவர்களது ஒப்புதலுக்கு ஆவிக்குரிய உள்ளடக்கம் இருந்தது. அவர்களது இருதயங்களும் குரல்களும் தேவனுடைய நன்மையையும் நிலைத்த இரக்கத்தையும் சுற்றி ஒப்புப்பட்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு வேற்றுமையையும் தவிர்ப்பதிலிருந்து ஆவியின் ஒற்றுமை வருவதில்லை. தேவன் யார் என்பதைப் பற்றிய ஒரு மேலான வெளிப்பாட்டின்கீழும், நாம் ஒன்றாக சாதிக்கும்படி அவர் நம்மை அழைத்தததின் கீழும் ஒவ்வொரு வேற்றுமையையும் வைப்பதிலிருந்து அது வருகிறது.

பவுல் இந்த வகையான ஒற்றுமையை எழுதியபோது விளக்கினார்:

“நீங்கள் ஏகசிந்தையுள்ளவர்களாயும், ஏகவிருப்பமுள்ளவர்களாயும், முழுமனதொருமித்தவர்களாயும், ஒரே சிந்தையுள்ளவர்களாயும் இருந்து, என் சந்தோஷத்தை நிறைவாக்குங்கள்.”

பிலிப்பியர் 2:2

ஏகசிந்தையுடையவர்களாக இருப்பது என்றால் விசுவாசிகளுக்கு ஒருபோதும் வெவ்வேறு கருத்துக்கள் இருக்காது என்று அர்த்தமல்ல. பவுல் இந்த ஒற்றுமையை உடனடியாக தாழ்மையுடனும் கிறிஸ்துவின் மனதுடனும் இணைக்கிறார். ஒரே மனது என்பது ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விருப்பத்திலும் ஒப்புதல் அளிப்பதல்ல; அது இயேசுவின் தாழ்மையையும், அன்பையும், தன்னைத்தானே கொடுக்கும் இயல்பையும் பின்பற்றும் பொதுவான தீர்மானம்.

அனைவரும் “என் முக்கியத்துவத்தை நான் எப்படி பாதுகாப்பது?” என்று கேட்பதை நிறுத்தி, “கிறிஸ்துவின் நோக்கத்திற்கு நான் எப்படி சேவை செய்யமுடியும்?” என்று கேட்கத் தொடங்கும்போது ஒற்றுமை சாத்தியமாகிறது.

அவர்களது ஒலியின் உள்ளடக்கம் தேவனுடைய குணாதிசயமாக இருந்தது

இசைவல்லுநர்களும் பாடகர்களும் ஒரு ஆளுமையையோ, விருப்பத்தையோ, குறையையோ சுற்றி ஒன்றாக மாறவில்லை. அவர்களது ஒலி ஒரு அறிக்கையைச் சுற்றி ஒன்றுபடுத்தப்பட்டது: “அவர் நல்லவர்; அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது.”

அவர்களது ஒப்புதலின் மையம் தேவன் தாமே.

இது முக்கியமானது, ஏனெனில் மனிதர்களுடைய ஆளுமைகளைச் சுற்றி நிலைத்த ஆவிக்குரிய ஒற்றுமையை மக்களால் கட்டமுடியாது. ஆளுமைகள் மாறுகின்றன, ஏமாற்றுகின்றன, இறுதியில் காட்சியிலிருந்து மறைந்துபோகின்றன. இசை பாணிகள், ஊழிய முறைகள், அரசியல் கருத்துக்கள், கலாச்சார விருப்பங்கள், அல்லது தனிப்பட்ட உறவுகளைச் சுற்றி நிலைத்த ஒற்றுமையை நம்மால் கட்டமுடியாது. அவை நம்மைப்

பாதிக்கலாம், ஆனால் ஒரு ஆவிக்குரிய வீட்டை ஒன்றாக வைத்திருக்கும் அளவுக்கு அவை பலமானவை அல்ல.

தன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைவரையும் அழிக்காமல் மையத்தை ஆக்கிரமிக்கக்கூடியவர் இயேசு மட்டுமே.

ஒரு ஆளுமை மையமாக மாறும்போது, மக்கள் அணுகலுக்கும் அங்கீகாரத்திற்கும் போட்டியிடத் தொடங்குகிறார்கள். ஒரு விருப்பம் மையமாக மாறும்போது, அந்த விருப்பத்திற்கு இணங்குவதன்மூலம் மக்கள் விசுவாசத்தை அளவிடத் தொடங்குகிறார்கள். ஒரு புகார் மையமாக மாறும்போது, மக்கள் தற்காலிகமாக ஒன்றுபடலாம், ஆனால் அவர்களது ஒற்றுமை எதிர்ப்பின்மேல் கட்டப்படுகிறது. பொதுவான எதிரி மறையும்போது, அவர்கள் பெரும்பாலும் ஒருவருக்கொருவர் எதிராகத் திரும்புவார்கள்.

2 நாளாகமத்தில் இருந்த வழிபாட்டாளர்கள் அவர்கள் எதிர்த்ததால் ஒன்றுபடவில்லை. அவர்கள் அறிவித்ததால் ஒன்றுபட்டனர். தேவனுடைய நன்மையும் இரக்கமும் அவர்களுக்கு ஒரு பொதுவான மொழியைத் தந்தன.

இது ஒரு சபையின் அல்லது வீட்டின் சூழ்நிலையைப் பற்றி முக்கியமான ஒன்றை நமக்குக் கற்பிக்கிறது. தேவனுடைய உண்மைத்தன்மை நமது உரையாடலில் ஒருவருக்கொருவரின்மேலான நமது விரக்திகளைவிட மேலானதாக மாறும்போது ஒற்றுமை வளர்கிறது. பிரச்சனைகளை நாம் எடுத்துரைக்கமாட்டோம் என்று இதன் அர்த்தமல்ல. நமது பிரச்சனைகள் வீடு கூடும் மையமாக மாறாது என்பதே அதன் அர்த்தம்.

ஒரு குடும்பம் தொடர்ந்து ஏமாற்றத்தைச் சுற்றி கூடினால், ஏமாற்றம் அதன் அடையாளத்தை உருவாக்கத் தொடங்கும். ஒரு சபை விமர்சனத்தைச் சுற்றி கூடினால், விமர்சனம் இறுதியில் அதன் பொதுவான மொழியாக மாறும். ஒரு ஊழியம் ஒருவரது முக்கியத்துவத்தைச் சுற்றி கூடினால், அந்த மனிதனை நெருங்குவதைச் சுற்றி போட்டி வளரும்.

ஆனால் மக்கள் இயேசுவின் நன்மையையும், இரக்கத்தையும், சத்தியத்தையும், நோக்கத்தையும் சுற்றி கூடும்போது, தனிப்பட்ட முக்கியத்துவம் குறையத் தொடங்குகிறது. வீடு அவருக்குச் சொந்தமானது, வரங்கள் அவரிடமிருந்து வந்தது, மக்கள் அவரால் மீட்கப்பட்டனர், மகிமை அவரிடம் திரும்பவேண்டும் என்பதை நாம் நினைவில்கொள்கிறோம்.

அவர்களது ஒரே ஒலி, “எங்களைக் கவனியுங்கள்” என்பதல்ல.

அது, “அவர் நல்லவர்” என்பதே.

அவர்களது ஒரே ஒலி, “எங்கள் வரத்தை அங்கீகரிப்புகள்” என்பதல்ல.

அது, “அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது” என்பதே.

அதை உருவாக்கிய மக்களைவிட தேவன் மேலானவராக மாறியதால் அந்த ஒலி ஒன்றானது.

பதவி நோக்கத்தைவிட முக்கியமானதாக மாறும்போது

ஒரு சபைக்குள் பிரிவினைக்கான மிகவும் பொதுவான காரணங்களில் ஒன்றை பிரசங்கம் அடையாளம் காண்கிறது: மக்கள் நோக்கத்திற்காகப் போராடுவதை நிறுத்தி பதவிக்காகப் போராடத் தொடங்குகிறார்கள். யார் பாடுவார், தலைமை தாங்குவார், பிரசங்கிப்பார், முடிவெடுப்பார், அல்லது அங்கீகாரம் பெறுவார் என்ற கேள்விகள் மெதுவாக ஊழியம் இருப்பதற்கான காரணத்தைவிட முக்கியமானதாக மாறுகின்றன.

பதவி காணப்படுவதைப் பற்றியது. நோக்கம் பலனைப் பற்றியது.

பதவி, “நான் பங்களித்ததை யாராவது கவனித்தார்களா?” என்று கேட்கிறது. நோக்கம், “நான் பங்களித்தது ஒருவரை இயேசுவை சந்திக்க உதவியதா?” என்று கேட்கிறது.

பதவி பணிகளை ஒப்பிடுகிறது. ஒவ்வொரு நம்பிக்கையான பணியும் ஒரே பணியில் பங்கேற்கிறது என்பதை நோக்கம் அங்கீகரிக்கிறது.

இன்னொருவர் கொண்டாடப்படும்போது பதவி புண்படுகிறது. முழு வீடும் பலப்படுத்தப்பட்டதால் நோக்கம் மகிழ்கிறது.

பதவி இன்னொருவரது வரத்தை போட்டியாகக் காண்கிறது. நோக்கம் அதை தேவனிடமிருந்து வந்த ஏற்பாடாகக் காண்கிறது.

பதவியின்மேல் அதிக கவனம் நமது ஒலியைக் கெடுக்கிறது, ஏனெனில் நாம் இனி வீட்டோடு வழிபடவில்லை; வீடு நம்மை அங்கீகரிக்கிறது என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் பாடுவதையோ, சேவை செய்வதையோ, பிரசங்கிப்பதையோ, கொடுப்பதையோ, தலைமை தாங்குவதையோ தொடரலாம், ஆனால் நமது இருதயங்கள் அங்கீகாரத்தைக் கண்காணிக்கத் தொடங்கியிருக்கின்றன. அங்கீகாரம் வராதபோது, மனத்தாங்கல் வளர்கிறது. இன்னொருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்போது, சந்தேகம் தொடர்கிறது. இன்னொருவர் வெற்றிபெறும்போது, அவரது வெற்றியை நம்பக்கூடாத காரணங்களை நாம் தேடுகிறோம்.

வரங்களைப் பெற்ற மக்களால் நிரம்பிய ஒரு வீடு இன்னும் ஆவிக்குரியமாக பலவீனமாக இருக்கக்கூடிய விதம் இதுதான். வரங்கள் தொடர்ந்திருக்கின்றன, ஆனால் அவை இனி ஒப்பாக நகரவில்லை. மக்களை அடைவதற்கும், சீஷர்களை உருவாக்குவதற்கும், குடும்பங்களைப் பலப்படுத்துவதற்கும், இயேசுவை அறிவிப்பதற்கும் இயக்கப்படவேண்டிய சக்தி உள்ளார்ந்த போட்டியால் நுகரப்படுகிறது.

தலைமையும், பொறுப்பும், ஆரோக்கியமான அங்கீகாரமும் முக்கியமல்ல என்று நடிப்பது பதிலல்ல. பணிகள் தெளிவாக இருக்கவேண்டும், மக்கள் மதிக்கப்படவேண்டும், நம்பகமான சேவை பாராட்டப்படவேண்டும். ஆனால் அங்கீகாரம் நமது அடையாளத்தின் மூலமாக மாறக்கூடாது. நமது மதிப்பு தேவனிடமிருந்து வருகிறது என்றும், நமது பணி

அவரிடமிருந்து பெறப்பட்டது என்றும் நாம் அறியும்போது, இன்னொருவரது இடத்தை நமது இடத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக நடத்தாமல் சேவை செய்ய நாம் விடுதலையாகிறோம்.

தான் அதற்குள் ஆக்கிரமிக்கும் பதவியைவிட நோக்கம் முக்கியமானது என்று ஒவ்வொருவரும் தீர்மானிக்கும்போது ஒலி ஒன்றாக மாறுகிறது.

மகிமைக்கு முன்பு நடந்தது என்ன

வழிபாட்டாளர்கள் ஒன்றாக, துதியின் மற்றும் நன்றியுணர்வின் ஒற்றுப்பட்ட ஒலியை உயர்த்தியபோது, வீடு கர்த்தருடைய மகிமையால் நிறைந்தது என்று 2 நாளாகமம் நமக்குச் சொல்கிறது. தேவனுடைய சமூகம் ஆராதனையின் இயல்பான ஒழுங்கை மேலெழுந்ததால் ஆசாரியர்களால் தங்கள் இயல்பான ஊழியத்தைத் தொடரமுடியவில்லை.

மனிதர்கள் தேவனுடைய சமூகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு சூத்திரத்தை இந்தப் பகுதி நமக்குத் தராது. ஒற்றுமை தேவனை கையாளவில்லை, மேலும் உணர்ச்சிபூர்வமான ஒப்புதல் நமது எதிர்பார்ப்புகளின்படி அவரை வெளிப்படுத்தும்படி கட்டாயப்படுத்தாது. தேவன் இறையாண்மையாகவே இருக்கிறார். அவரது மகிமை நாம் உற்பத்தி செய்யும் ஒன்றல்ல.

இருந்தபோதிலும், மக்களின் ஒப்புதலை வீட்டின் நிரம்புதலுடன் வேதவாக்கியம் வேண்டுமென்றே இணைக்கிறது. அவர்களது ஒற்றுமை மகிமையை உருவாக்கவில்லை, ஆனால் தேவனுக்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒன்றைக் கோர எந்த போட்டியிடும் மனித நிகழ்ச்சி நிரலும் முயற்சிக்காத ஒரு சூழ்நிலையை அது ஆயத்தப்படுத்தியது.

மேகம் வீட்டை நிரப்புவதற்குமுன், குரல்கள் ஒன்றாக வந்தன.

ஆசாரியர்களால் இனி ஊழியம் செய்ய நிற்கமுடியாததற்குமுன், வழிபாட்டாளர்கள் தங்கள்மேல் கவனத்தை ஈர்ப்பதை நிறுத்தினர்.

மகிமை காணக்கூடியதாக மாறுவதற்குமுன், துதிக்குத் தகுதியானவர் யார் என்று மக்கள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பிரிந்த சூழ்நிலை தொடர்ந்து கவனத்தை மக்கள், காயங்கள், விருப்பங்கள், மற்றும் மோதல்கள்மேல் திருப்புகிறது. ஒற்றுப்பட்ட சூழ்நிலை கவனத்தை தேவன்மேல் இயக்குகிறது. பிரிவினை ஒரு அறையை போட்டியிடும் கதைகளால் நிரப்புகிறது. ஒற்றுமை அந்த கதைகளை ஒரு மேலான அறிக்கையின்கீழ் கொண்டுவருகிறது: “அவர் நல்லவர், அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது.”

தனிப்பட்ட மனத்தாங்கல்களைப் பாதுகாத்தபடியோ, தங்களை மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டுக்கொண்டோ, அல்லது அங்கீகாரத்திற்காக போட்டியிட்டுக்கொண்டோ மக்கள் வழிபாட்டிற்குள் நுழையும்போது, அவர்களது வாய்கள் ஒரே பாடலைப் பாடக்கூடும், ஆனால் அவர்களது இருதயங்கள் வெவ்வேறு ஒலிகளை உருவாக்குகின்றன. உண்மையான ஒப்புதலுக்கு குரல்வழி பங்கேற்பைவிட அதிகமானது தேவை. அதற்கு உள்ளார்ந்த சரணடைதல் தேவை.

2 நாளாகமத்தின் ஒரே ஒலி வெறுமனே இசைத்திறனால் உருவாக்கப்படவில்லை. திறமையான மக்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட வெளிப்பாடுகளை தேவனைப் பற்றிய ஒரு பொதுவான வெளிப்பாட்டிற்கு சரணடையச் செய்தபோது அது உருவாக்கப்பட்டது.

ஒரு சபைக்கு ஒரே ஒலி இல்லாமல் சிறந்த இசைவல்லுநர்கள் இருக்கமுடியும். அது வல்லமையான பிரசங்கத்தையும், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட திட்டங்களையும், திறமையான தலைவர்களையும், பெரிய கூட்டங்களையும் கொண்டிருக்கலாம், அதே சமயம் போட்டியும், சந்தேகமும், மனத்தாங்கலும் சூழ்நிலையை பலவீனப்படுத்த அனுமதிக்கலாம். சிறப்பியல்பு ஒலியை ஒழுங்கமைக்கமுடியும், ஆனால் சரணடைதல் மட்டுமே இருதயத்தை ஒன்றுபடுத்தமுடியும்.

தேவன் வெறுமனே துல்லியமான குறிப்புகளைத் தேடவில்லை. அவரது நோக்கத்துடன் ஒப்புப்படும் இருதயங்களை அவர் தேடுகிறார்.

ஒப்புதல் வீட்டின் சூழ்நிலையை மாற்றுகிறது

ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு ஒலியைச் சுமக்கிறது. சில வீடுகள் தொடர்ந்து கோபத்தையோ, விமர்சனத்தையோ, பயத்தையோ, தீர்க்கப்படாத பதற்றத்தையோ எதிரொலிக்கின்றன. அமைதியான தருணங்களிலும்கூட, சூழ்நிலை மீண்டும் மீண்டும் பேசப்பட்டதின் பாரத்தைச் சுமக்கிறது. மற்ற வீடுகள் ஜெபத்தின், நன்றியுணர்வின், மன்னிப்பின், விசுவாசத்தின் ஒலியைச் சுமக்கின்றன. அவை பரிபூரணமான வீடுகள் அல்ல, ஆனால் அவற்றுக்குள் இருக்கும் மக்கள் எந்த குரலுக்கு மிகுந்த அதிகாரம் இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு வீட்டின் சூழ்நிலை காலப்போக்கில் உருவாகிறது. அது மீண்டும் மீண்டும் வரும் வார்த்தைகளாலும், எதிர்வினைகளாலும், முன்னுரிமைகளாலும், பழக்கவழக்கங்களாலும் கட்டப்படுகிறது. ஒரு ஜெபம் ஜெபத்தின் கலாச்சாரத்தை நிறுவாது, ஒரு வாக்குவாதம் பிரிவினையின் கலாச்சாரத்தை உருவாக்காது. வீட்டு மக்கள் தொடர்ந்து அனுமதிப்பதாலும், மீண்டும் செய்வதாலும், பயிற்சி செய்வதாலும் சூழ்நிலை வடிவமைக்கப்படுகிறது.

ஒருவருக்கொருவர் கருத்துவேறுபாடு கொள்ளும்போதும் இயேசு மையத்தில் நிற்பார் என்று அதன் உறுப்பினர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்போது ஒரு குடும்பம் ஒரே ஒலியை உருவாக்கத் தொடங்குகிறது. பெற்றோர் நிலைமைகளை வெவ்வேறு விதமாக அணுகலாம், ஆனால் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குமுன் ஒருவரையொருவர் குறைத்துப்பேச மறுக்கிறார்கள். குடும்ப உறுப்பினர்கள் மோதலை அனுபவிக்கலாம், ஆனால் மன்னிப்புக்குத் திரும்புகிறார்கள். துன்பத்தின் வழியாக அவர்கள் நடக்கலாம், ஆனால் தேவனுடைய உண்மைத்தன்மையை அறிவிப்பதைத் தொடர்கிறார்கள். ஒவ்வொரு பிரச்சனையும் எப்படி தீர்க்கப்படும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் பயம் தங்கள் வீட்டில் இறுதி அதிகாரமாக மாறமுடியாது என்று அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

இதே தத்துவம் சபைக்கும் பொருந்தும். ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் ஒரே இசையை விரும்புகிறார் என்றோ, ஒரே கலாச்சார பின்னணியைக் கொண்டிருக்கிறார் என்றோ, ஒரே விதத்தில் வழிபாட்டை வெளிப்படுத்துகிறார் என்றோ ஒரே ஒலி அர்த்தமல்ல. மக்கள் கூடும்போது, ஒவ்வொரு வேற்றுமையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் மேலாதிக்கத்திற்கு இரண்டாம் இடமாக மாறுகிறது என்பதே அதன் அர்த்தம்.

சபை ஒரே இருதயத்துடன் சொல்லமுடியும்: இயேசு கர்த்தர். அவரது வார்த்தை உண்மை. அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது. அவரது சுவிசேஷம் இன்னும் இரட்சிக்கிறது. அவரது ஆவியானவர் இன்னும் மாற்றுகிறார். அவரது நோக்கம் நமது தனிப்பட்ட விருப்பங்களைவிட மேலானது. அவரது வீடு பாதுகாக்கப்படத் தகுதியானது. அவரது மக்கள் நேசிக்கப்படத் தகுதியானவர்கள். அவரது சமூகம் தொடரப்படத் தகுதியானது.

அந்த நம்பிக்கைகள் நமது வேற்றுமைகளைவிட மேலானதாக மாறும்போது, சூழ்நிலை மாறுகிறது. குற்றச்சாட்டு தன் பார்வையாளர்களை இழக்கிறது. மனத்தாங்கல் மற்றவர்களை ஆட்சேர்ப்பு செய்யும் திறனை இழக்கிறது. போட்டி தன் அதிகாரத்தை இழக்கிறது. ஜெபம் தன் குரலை மீட்டெடுக்கிறது, வழிபாடு அதிக ஆவிக்குரிய எடையைச் சுமக்கிறது, மேலும் தேவன் தங்களிடையே சாதிக்க விரும்புவதற்கு மக்கள் அதிக உணர்திறன் கொண்டவர்களாக மாறுகிறார்கள்.

ஒரே ஒலிக்கு செவிகொடுத்தல் தேவை

2 நாளாகமத்தில் இருந்த இசைவல்லுநர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்கு மட்டுமே செவிகொடுத்திருந்தால் ஒரே ஒலியை உருவாக்கியிருக்கமுடியாது. மற்றவர்கள் பங்களிப்பதைக் கேட்கும் திறன் இணக்கத்திற்குத் தேவை. இசைக்குழுவின் மற்றவர்களைக் கேட்கமுடியாத ஒரு இசைவல்லுநர் தனிமையில் சரியாக வாசிக்கலாம், ஆனால் கூட்டாக பாடலைக் குலைக்கலாம்.

ஆவிக்குரிய சமூகத்திலும் இதே சத்தியம் உள்ளது. ஒற்றுமைக்கு பேசுவதைவிட அதிகமானது தேவை; அதற்கு செவிகொடுத்தல் தேவை.

நாம் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குச் செவிகொடுக்க வேண்டும், ஏனெனில் வீட்டை நடத்திச் செல்பவர் அவரே. நாம் வேதவாக்கியத்திற்குச் செவிகொடுக்க வேண்டும், ஏனெனில் நமது ஒப்புதல் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் சத்தியத்தை வார்த்தை நிறுவுகிறது. நாம் ஒருவருக்கொருவரும் செவிகொடுக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், ஏனெனில் தேவன் பெரும்பாலும் நுண்ணறிவையும், பாரத்தையும், திருத்தத்தையும், ஞானத்தையும் சரீரத்தின் வெவ்வேறு அங்கங்களுக்குள் வைக்கிறார்.

பிரிந்த ஒரு இருதயம் முதன்மையாக அச்சுறுத்தல்களுக்கே செவிகொடுக்கிறது. ஒவ்வொரு பரிந்துரையையும் விமர்சனமாகவும், ஒவ்வொரு திருத்தத்தையும் நிராகரிப்பாகவும் அது கேட்கிறது. தாழ்மையான ஒரு இருதயம் புரிதலுக்குச் செவிகொடுக்கிறது. ஒவ்வொரு கருத்துவேறுபாடும் ஒரு தாக்குதல் என்று அது

கருதவில்லை. நாம் தனியாகக் காணமுடியாத ஒன்றை வெளிப்படுத்த தேவன் இன்னொரு மனிதனைப் பயன்படுத்துகிறாரா என்று கேட்க அது தயாராக இருக்கிறது.

நாம் கேட்கும் அனைத்துடனும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று செவிகொடுத்தல் நம்மைக் கோரவில்லை. பதிலளிப்பதற்குமுன் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு மக்களை மதிக்க அது நம்மைக் கோருகிறது. சொல்லப்பட்டதை நாம் பரிசோதிக்கலாம், வேதவாக்கியத்தின்படி அதைச் சோதிக்கலாம், மேலும் ஒரு மரியாதை ஆவியைப் பராமரிக்கலாம்.

பல உறவுகள் ஒருவரும் பேசாததால் தொடர்பு இல்லாதவைகள் அல்ல. அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது யாரும் செவிகொடுக்காததால் அவற்றுக்கு தொடர்பு இல்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒலி உருவாக்குகிறார்கள், ஆனால் இணக்கம் இல்லை.

நாம் நமக்காக மட்டும் செவிகொடுப்பதை நிறுத்தி முழு வீட்டிற்குள்ளும் தேவனுடைய நோக்கத்திற்கு செவிகொடுக்கத் தொடங்கும்போது ஒரே ஒலி சாத்தியமாகிறது.

வீடு அந்த ஒலியைச் சுமக்கவேண்டும்

ஒற்றுமையின் இலக்கு ஒரு வழிபாட்டு ஊழியத்தின்போது ஒரு உணர்ச்சிபூர்வமான தருணத்தை உருவாக்குவதைவிட மேலானது. ஆலயத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒலி நமது வீடுகளுக்குள்ளும், உரையாடல்களுக்குள்ளும், ஊழியங்களுக்குள்ளும், முடிவுகளுக்குள்ளும் சுமக்கப்படும் ஒலியாக மாறவேண்டும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை தேவனுடைய நன்மையைப் பற்றி பாடிவிட்டு, மீதமுள்ள வாரத்தை அவர் நம்மைக் கைவிட்டுவிட்டார் என்பது போல் பேசிக்கழிக்கலாம். பகிரங்கமாக ஒருவருடன் வழிபடும்போதே தனிப்பட்ட முறையில் அவரை விமர்சிக்கலாம். தேவனுடைய இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்று அறிவித்தபடி நமக்கு மிக நெருக்கமான மக்களுக்கு இரக்கத்தை அளிக்க மறுக்கலாம்.

அது இன்னும் ஒரே ஒலி அல்ல. அது ஆவிக்குரிய முரண்பாடு.

நமது வழிபாட்டின் ஒலியும் நமது அன்றாட வாழ்க்கையின் மொழியும் ஒப்புப்படும்போது ஒரு ஒற்றுப்பட்ட வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிறது. தேவன் நல்லவர் என்று நாம் அறிவித்தால், அவரது நன்மை கடினமான பருவங்களை நாம் விளக்கும் விதத்தில் தாக்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்று நாம் அறிவித்தால், அபூரணமான மக்களுடன் நாம் நடந்துகொள்ளும் விதத்தில் இரக்கம் காணப்படவேண்டும். இயேசு கர்த்தர் என்று நாம் அறிவித்தால், நமது விருப்பங்கள் அவரது நோக்கத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

அந்த ஒலி ஆலயத்தை விட்டு வீட்டிற்குள் நுழையவேண்டும்.

பெற்றோர் சபையில் வெளிப்படுத்தும் அதே விசுவாசத்தை பிள்ளைகள் வீட்டிலும் கேட்கவேண்டும். விசுவாசிகள் பகிரங்கமாகக் கொண்டாடும் அதே கிருபையை துணைவர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும் அனுபவிக்கவேண்டும். வழிபாட்டின்போது

தோன்றும் அதே குணாதிசயத்தை உடன்பணியாளர்கள் சந்திக்கவேண்டும். நமது தனிப்பட்ட உரையாடல்கள் நமது பகிரங்க துதியுடன் ஒப்புப்படவேண்டும்.

தேவன் ஒரு ஒற்றுப்பட்ட ஊழியத்தைவிட மேலானதை விரும்புகிறார். அவர் ஒரு ஒற்றுப்பட்ட மக்களை விரும்புகிறார்.

ஒரே ஒலியின் ஒரு பகுதியாக மாறுதல்

ஒவ்வொருவரும் வீட்டிற்குள் தாங்கள் சேர்க்கும் ஒலியை தீர்மானிக்கவேண்டும். நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஒவ்வொரு குரலையும் நாம் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நாம் பங்களிக்கும் குரலுக்கு நாம் பொறுப்பாளிகள்.

நாம் தொடர்ந்து விமர்சனத்தைச் சேர்த்தால், சூழ்நிலை கனமாகிறது. நாம் சந்தேகத்தைச் சேர்த்தால், நம்பிக்கை மேலும் கடினமாகிறது. நாம் போட்டியைச் சேர்த்தால், மக்கள் தங்கள் பதவிகளைப் பாதுகாக்கத் தொடங்குகிறார்கள். நாம் நன்றியுணர்வையும், விசுவாசத்தையும், பரிந்துபேசுதலையும், ஊக்கத்தையும், அன்பில் பேசப்படும் சத்தியத்தையும் சேர்த்தால், வீடு பலமாகிறது.

இதன் அர்த்தம் நாம் செயற்கையாக நேர்மறையாக மாறவேண்டும் அல்லது வேதனையை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கவேண்டும் என்பதல்ல. வழிபாட்டாளர்கள் தேவனுடைய இரக்கத்தை அறிவித்தனர், ஏனெனில் இஸ்ரவேலின் வரலாறு மனித தோல்வியையும் தெய்வீக உண்மைத்தன்மையையும் மீண்டும் மீண்டும் நிரூபித்திருந்தது. அவர்களது துதி போராட்டத்தைப் பற்றிய அறியாமையிலிருந்து வரவில்லை. தேவனுடைய இரக்கம் அவர்களது தோல்வியைவிட மேலானதாக நிலைத்திருந்தது என்ற வெளிப்பாட்டிலிருந்து அது வந்தது.

சபையின் ஒரே ஒலி துன்பத்தை மறுப்பது அல்ல. துன்பம் தேவனுடைய குணாதிசயத்தை மாற்றாது என்ற பகிரப்பட்ட அறிக்கையே அது. அது பதிலளிக்கப்படாத கேள்விகள் இல்லாமை அல்ல. பதில்களுக்காக நாம் காத்திருக்கும்போதும் இயேசு கர்த்தராகவே இருக்கிறார் என்ற ஒப்புதலே அது. அனைவரும் முழுமையானவர்கள் என்று நடிப்பது அல்ல. நமது வெவ்வேறு காயங்களையும், சாட்சிகளையும், வரங்களையும், தேவைகளையும் ஒரே இரட்சகரின் சமூகத்திற்குள் கொண்டுவருவதே அது.

பல குரல்கள் ஒரே ஒலியாக மாறும்போது, எந்த தனிப்பட்ட குரலும் அதன் மதிப்பை இழக்காது. மாறாக, ஒவ்வொரு குரலும் அது தனியாக உருவாக்கமுடியாத ஒன்றின் பகுதியாக மாறுகிறது. ஒரு விசுவாசியின் ஜெபம் இன்னொருவரைப் பலப்படுத்துகிறது. ஒரு குடும்பத்தின் சாட்சி இன்னொரு குடும்பத்திற்கு நம்பிக்கையளிக்கிறது. ஒரு உறுப்பினரின் வரம் இன்னொரு உறுப்பினருக்குக் குறைவானதை வழங்குகிறது. ஒரு மனிதனின் விசுவாசம் விசுவாசம் பலவீனமடைந்த ஒருவரைச் சுமக்க உதவுகிறது.

தேவன் நிரப்ப விரும்பும் வீடு இதுவே: வேற்றுமைகள் இல்லாத வீடு அல்ல, ஆனால் அதன் வேற்றுமைகள் ஒரே கர்த்தருக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட வீடு; ஒரு ஆளுமையைச் சுற்றி கட்டப்பட்ட வீடு அல்ல, ஆனால் இயேசுவை மையமாகக் கொண்ட வீடு; ஒவ்வொருவரும்

ஒரே ஒலியை உருவாக்கும் வீடு அல்ல, ஆனால் ஒவ்வொரு ஒலியும் ஒரே பரிசுத்த நோக்கத்திற்கு சேவை செய்யும் வீடு.

ஒற்றுமை தனிப்பட்டத்தன்மையை அமைதிப்படுத்தாது. இயேசு கர்த்தர், தேவன் நல்லவர், அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்ற ஒரே ஒலியை வீடு சுமக்கும்வரை ஒவ்வொரு குரலையும், வரத்தையும், பின்னணியையும், சாட்சியையும் ஒரே நோக்கத்திற்குக் கீழ் அது கொண்டுவருகிறது.

தனிப்பட்ட மற்றும் ஆவிக்ஞரிய தியானம்

- நான் வழிபாட்டிற்குள் அல்லது ஊழியத்திற்குள் நுழையும்போது, தேவனுடைய சமூகத்தை நான் அதிகம் அணர்கிறேனா அல்லது என் பங்களிப்பை மற்றவர்கள் அங்கீகரிக்கிறார்களா என்பதையா?
- இன்னொருவரது வரத்தையோ, வாய்ப்பையோ, வெற்றியையோ என் சொந்த முக்கியத்துவத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக நான் விளக்கியிருக்கிறேனா?
- சபையின் அல்லது குடும்பத்தின் பொதுவான நோக்கத்தைவிட முக்கியமானதாக மாற நான் அனுமதித்த ஒரு தனிப்பட்ட விருப்பம் இருக்கிறதா?
- என் தனிப்பட்ட உரையாடல் என் பகிரங்க வழிபாட்டுடன் ஒப்புப்படுகிறதா?
- நான் தொடர்ந்து என் வீட்டிற்குள் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கும் ஒலி எது: நன்றியுணர்வா, விசுவாசமா, விமர்சனமா, பயமா, சந்தேகமா, அல்லது விரக்தியா?
- என்னிலிருந்து வேறுபட்ட ஆளுமைகளையும் அனுபவங்களையும் கொண்ட மக்கள் மூலம் தேவன் வெளிப்படுத்தக்கூடியதைக் கேட்க நான் தயாராக இருக்கிறேனா?
- ஒற்றுமையை ஒரே மாதிரித்தன்மையாக நான் தவறாகக் கருதி, நம்மனைவரும் கிறிஸ்துவைப் போல் அதிகமாக மாற ஊக்குவிப்பதற்குப் பதிலாக மற்றவர்கள் என்னைப் போல் மாறவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்திருக்கிறேனா?
- நான் ஒரு பதவிக்காகப் போராடுகிறேனா, அல்லது நோக்கத்திற்கு நம்பகமாக சேவை செய்கிறேனா?
- என் குரல் ஒரே ஒலியைப் பலப்படுத்த, எந்த மனத்தாங்கலையோ, போட்டியையோ, அங்கீகாரத்திற்கான ஆசையையோ நான் ஒப்படைக்கவேண்டும்?
- தேவனுடைய குணாதிசயத்தைப் பற்றிய எந்த சத்தியத்தை என் குடும்பமோ சபையோ மீண்டும் ஒன்றாக அறிவிக்கவேண்டும்?

ஜெபமும் அறிக்கையும்

கர்த்தராகிய இயேசுவே, என் இருதயத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் உமது நோக்கத்துடன் ஒப்புப்படுத்தும். இன்னொருவரது வரத்தை அச்சுறுத்தலாக நடத்தியதற்காகவும், தனிப்பட்ட விருப்பம் பிரிவினைக்கான காரணமாக மாற அனுமதித்ததற்காகவும், உமது மகிமையைவிட அங்கீகாரத்தை அதிகமாக விரும்பியதற்காகவும் என்னை மன்னியும். மையத்தை ஆக்கிரமிக்கும் தேவையிலிருந்து என்னை விடுவியும், நீர் எனக்கு ஒப்படைத்த இடத்தில் நம்பகமாக சேவை செய்யக் கற்றுக்கொடும்.

உமது சரீரத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் மதிப்பையும் அறிந்துகொள்ள எனக்கு உதவும். என்னுடையதிலிருந்து வேறுபட்ட வரங்களை மதிக்கவும், தாழ்மையுடன் செவிகொடுக்கவும், மற்றவர்கள் மூலமாக நீர் செய்துகொண்டிருப்பதைக் கொண்டாடவும் எனக்குக் கற்றுக்கொடும். அகந்தையையோ, பாதுகாப்பின்மையையோ, பொறாமையையோ, மனத்தாங்கலையோ உமது வீட்டிற்குள் நான் கொண்டுவரும் ஒலியைக் கெடுக்க அனுமதிக்காதேயும்.

என் தனிப்பட்ட வார்த்தைகள் என் பகிரங்க வழிபாட்டுடன் ஒப்புப்பட்டும். நீர் நல்லவர் என்று நான் அறிவித்தால், கடினமான பருவங்களில் உமது நன்மையை நம்பக் கற்றுக்கொடும். உமது இரக்கத்தைப் பற்றி நான் பாடினால், அபூரணமான மக்களுக்கு இரக்கத்தை நீட்டிக்கக் கற்றுக்கொடும். நீர் கர்த்தர் என்று நான் அறிக்கையிட்டால், என் விருப்பங்களையும், லட்சியங்களையும், உறவுகளையும், முடிவுகளையும் உமது அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டுவாரும்.

என் குரலையும், என் வரத்தையும், என் பதவியையும், என் எதிர்பார்ப்புகளையும் உமக்கு ஒப்படைக்கிறேன். நான் பங்களிக்கும் அனைத்தும் என் வீட்டின் மற்றும் சபையின் ஆவிக்குரிய சூழ்நிலையைப் பலப்படுத்தட்டும். நீர் எங்கள் மத்தியில் வைத்திருக்கும் அழகான வேற்றுமைகளை அழிக்காமல் எங்களை ஒன்றாக்கும். எங்கள் இருதயங்களை ஒப்புப்படுத்தி, எங்கள் நோக்கங்களைத் தூய்மைப்படுத்தி, எங்கள் பல குரல்களையும் ஒரே பரிசுத்த நோக்கத்தின்கீழ் கொண்டுவாரும்.

எங்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து எழும்பும் ஒலி நீர் நல்லவர் என்றும், உமது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்றும், உமது மகிமை மட்டுமே வீட்டை நிரப்பத் தகுதியுடையது என்றும் அறிவிக்கட்டும்.

இயேசுவின் நாமத்தில், ஆமென்.

முடிவுரை

வீடு ஒன்றாக மாறட்டும்

மத்தேயு 12ஆம் அதிகாரம் காணமுடியாத, பேசமுடியாத ஒரு மனிதனுடன் ஆரம்பிக்கிறது. அவனால் தோற்கடிக்கமுடியாத ஒரு சக்தியால் அவனது வாழ்க்கை ஆட்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது, அவனது பார்வை திருடப்பட்டிருக்கிறது, அவனது குரல் அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் இயேசு அந்த நிலைமைக்குள் நுழையும்போது, எல்லாம் மாறுகிறது. பலமான மனிதர் வீட்டை ஆண்டுவந்ததை எதிர்கொள்கிறார். குருடான கண்கள் திறக்கப்படுகின்றன, மௌனமான வாய் பேசத் தொடங்குகிறது, அடிமைத்தனத்தால் ஆளப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை தெய்வீக அதிகாரத்தின் சாட்சியாக மாறுகிறது.

ஆனால் ஒரு மனிதன் மீட்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே, அறையில் பிரிவினை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

மக்கள் அதே அற்புதத்தைக் காண்கிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் அதே எதிர்வினையை உருவாக்கவில்லை. சிலர் ஆச்சரியப்பட்டு, இயேசுவே வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தாவீதின் குமாரனா என்று வியக்கத் தொடங்குகிறார்கள். மற்றவர்கள் அதே விடுதலையின் அத்தாட்சியைப் பார்த்து அதை பிசாசின் கிரியை என்று அழைக்கிறார்கள். மௌனமாயிருந்த மனிதனுக்கு இப்போது ஒரு குரல் இருக்கிறது, ஆனால் பரிசேயர்கள் தங்கள் குரல்களை குற்றம்சாட்ட பயன்படுத்துகிறார்கள். ஒரு குரல் மீட்கப்பட்டிருக்கிறது, மற்ற குரல்கள் கெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பின்பு இயேசு இந்த முழு பகுதியையும் ஆளும் தத்துவத்தை அறிவிக்கிறார்:

“தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்த ராஜ்யமும் பாழாய்ப்போம்; தனக்குள்ளே பிரிந்திருக்கிற எந்தப் பட்டணமும் வீடும் நிலைநிற்பதில்லை.”

மத்தேயு 12:25

சத்துருவின் தந்திரோபாயம் மக்களை அடக்குவதற்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. நமது குரல்களை அவனால் அகற்றமுடியாவிட்டால், அவற்றை கெடுக்க அவன் முயற்சிப்பான். நாம் பேசுவதைத் தடுக்கமுடியாவிட்டால், நமது பேச்சை சந்தேகத்தாலும், மனத்தாங்கலாலும், விமர்சனத்தாலும், அகந்தையாலும், குற்றச்சாட்டாலும் நிரப்ப அவன் முயற்சிப்பான். வெளியிலிருந்து வீட்டை அழிக்கமுடியாவிட்டால், வீட்டிற்குள் இருக்கும் மக்களை ஒருவருக்கொருவர் எதிராகத் திருப்ப அவன் முயற்சிப்பான்.

பிரிந்த ஒரு வீடு இன்னும் செயலில் இருப்பதுபோல் தோன்றலாம். மக்கள் தொடர்ந்து கூடலாம், சேவை செய்யலாம், பாடலாம், பிரசங்கிக்கலாம், வேலைசெய்யலாம், பரிச்சயமான வழக்கங்களைப் பராமரிக்கலாம். ஒரு பிரிந்த குடும்பம் அதே கூரையின்கீழ் தொடர்ந்து வாழலாம். ஒரு பிரிந்த திருமணம் வெளிப்புறமாகச் செயல்படுவதைத் தொடரலாம். ஒரு பிரிந்த சபை இன்னும் ஆராதனைகளையும், திட்டங்களையும், இசையையும், கூட்டங்களையும் கொண்டிருக்கலாம். இருந்தபோதிலும், அனைத்து

காணக்கூடிய செயல்பாட்டின் அடியிலும், வீட்டின் பலம் உள்ளார்ந்த மோதலால் மெதுவாக நுகரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

மக்கள் இன்னும் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் இனி ஒன்றாக நகரவில்லை.

குரல்கள் இன்னும் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன, ஆனால் இனி ஒரே நோக்கத்தின்கீழ் பேசவில்லை.

வரங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன, ஆனால் அவை ஒத்துழைப்பதற்குப் பதிலாக போட்டியிடுகின்றன.

வீடு உடல் ரீதியாக நின்றுகொண்டிருக்கிறது, ஆனால் அதன் ஆவிக்குரிய அஸ்திபாரம் பலவீனப்படுத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

இதனால்தான் ஒற்றுமையை ஒரு இரண்டாம் நிலை விஷயமாக நடத்தமுடியாது. இயல்பாகவே ஒருவருக்கொருவர் இணங்குகிற மக்களுக்கான ஒரு தேர்வான தரம் ஒற்றுமை அல்ல. மோதலை விரும்பாதவர்களுக்கான ஒரு ஆளுமை விருப்பம் அல்ல அது. ஒற்றுமை ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு. வேற்றுமைகளை பிரிவினையாகவும், வேதனையை குற்றச்சாட்டாகவும், திருத்தத்தை கண்டனமாகவும், அல்லது தனிப்பட்ட வரங்களை போட்டியாகவும் சத்துரு மாற்ற அனுமதிப்பதை வேண்டுமென்றே மறுப்பதே அது.

ஒற்றுமை மற்றவர்கள் அனைவரும் மாறும்போது ஆரம்பிக்காது. நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது இருதயங்களை இயேசுவிடம் ஒப்படைக்கும்போது அது ஆரம்பிக்கிறது.

இன்னொருவர் என்ன செய்தார் என்று மட்டும் கேட்பதை நிறுத்தி, நமக்குள் என்ன நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குக் காட்ட அனுமதிக்கும்போது அது ஆரம்பிக்கிறது. நமது விளக்கத்தை வடிவமைக்கும் மனத்தாங்களையும், நமது எதிர்வினையைக் கட்டுப்படுத்தும் அகந்தையையும், நமது தொனியைக் கூர்மையாக்கும் ஏமாற்றத்தையும், இன்னொருவரது வரத்தை அச்சுறுத்தலாக உணரவைக்கும் பாதுகாப்பின்மையையும் நாம் அடையாளம் காணும்போது அது ஆரம்பிக்கிறது.

இயேசு குணமாக்க விரும்பும் முதலாவது பிரிந்த பிரதேசம் நமது சொந்த இருதயங்களுக்குள் இருக்கக்கூடும்.

நாம் தொடர்ந்து உருவாக்கும் ஒலியை வீடு சுமக்கும்

ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு ஒலியைச் சுமக்கிறது. அந்த ஒலி மீண்டும் மீண்டும் வரும் வார்த்தைகளாலும், எதிர்வினைகளாலும், உரையாடல்களாலும், மனப்பான்மைகளாலும், ஆவிக்குரிய பழக்கவழக்கங்களாலும் காலப்போக்கில் உருவாகிறது. அது பகிரங்கமாகச் சொல்லப்படுவதில் மட்டுமல்ல, தனிப்பட்ட முறையில் கிசுகிசுக்கப்படுவதிலும் கேட்கப்படுகிறது. குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒருவரையொருவர் பற்றி பேசும் விதத்திலும், தலைவர்கள் திருத்தத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதத்திலும், விசுவாசிகள் தாங்கள் உடன்படாதவர்களைப் பற்றி விவாதிக்கும் விதத்திலும், மக்கள் தங்களைத்தாங்கள் பாதுகாக்க இல்லாதபோது அவர்களை நாம் விளக்கும் விதத்திலும் அது வெளிப்படுகிறது.

எவரும் பாதுகாப்பாக உணராதவரை ஒரு வீடு சந்தேகத்தின் ஒலியைச் சுமக்கமுடியும்.

எவரும் திறமையானவராக உணராதவரை அது விமர்சனத்தின் ஒலியைச் சுமக்கமுடியும்.

அனைவரும் தற்காப்புடன் வாழக் கற்றுக்கொள்ளும்வரை அது கோபத்தின் ஒலியைச் சுமக்கமுடியும்.

நம்பிக்கை மறையத் தொடங்கும்வரை அது ஏமாற்றத்தின் ஒலியைச் சுமக்கமுடியும்.

ஒவ்வொரு வரமும் ஒரு அச்சுறுத்தலாக மாறும்வரை அது போட்டியின் ஒலியைச் சுமக்கமுடியும்.

அது ஜெபத்தின், சத்தியத்தின், மன்னிப்பின், வழிபாட்டின், ஊக்கத்தின், மனந்திரும்புதலின், மற்றும் மீட்பின் ஒலியையும் சுமக்கமுடியும். மக்கள் நிராகரிக்கப்படாமல் திருத்தப்படும் இடமாகவும், நிரந்தர அடையாளமாக மாறாமல் பலவீனம் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்படும் இடமாகவும், இறுதி வார்த்தை கொடுக்கப்படாமல் தோல்வி எதிர்கொள்ளப்படும் இடமாகவும் அது மாறமுடியும்.

வீட்டு மக்கள் தொடர்ந்து தேர்ந்தெடுத்து உருவாக்கும் ஒலியால் வீட்டின் சூழ்நிலை வடிவமைக்கப்படுகிறது.

இதனால்தான் நமது குரல்களின் குணமாக்கல் முக்கியமானது. எதிர்மறையான காரியங்களைச் சொல்வதை நாம் நிறுத்தவேண்டும் என்று மட்டும் தேவன் விரும்பவில்லை. நமது வார்த்தைகள் பாய்கின்ற ஆவிக்குரிய மூலத்தை அவர் மாற்ற விரும்புகிறார். நமது தொனியின் அடியிலுள்ள காயத்தையும், நமது முடிவுகளின் அடியிலுள்ள மனத்தாங்கலையும், நமது கட்டுப்பாட்டின் அடியிலுள்ள பயத்தையும், நமது திருத்தலின் அடியிலுள்ள அகந்தையையும் அவர் குணமாக்க விரும்புகிறார்.

நமக்கு வெறுமனே வேறு சொற்களஞ்சியம் தேவையில்லை. நமக்கு மாற்றப்பட்ட இருதயங்கள் தேவை.

நமக்கு நமது குரல்கள் மீட்கப்படுவது மட்டும் தேவையில்லை. நமக்கு நமது குரல்கள் குணமாக்கப்படவேண்டும்.

குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் அழிக்க முயற்சிக்காமல் சத்தியத்தைப் பேசக்கூடும். மீட்பை விரும்புவதைத் தொடர்ந்தபடியே அது பாவத்தை எதிர்கொள்ளக்கூடும். வெறுப்பிற்குச் சரணடையாமல் அது ஒரு எல்லையை நிறுவக்கூடும். குணமாக்கல் சாத்தியமற்றது என்று அறிவிக்காமல் ஒரு காயத்தின் கண்டிப்பை அது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். எதிர்காலத்தின்மேல் தீர்க்கதரிசனம் சொல்ல நிகழ்காலத்தை அனுமதிக்காமல் நிகழ்காலத்தைப் பற்றிய சத்தியத்தை அது சொல்லக்கூடும்.

ஒவ்வொரு வார்த்தையும் இயேசுவின் நோக்கத்திற்கு பதிலளிக்கவேண்டும் என்பதை குணமாக்கப்பட்ட ஒரு குரல் புரிந்துகொள்கிறது.

நமது குரல்கள் எந்த ஊழியத்திற்கு சேவை செய்யும் என்று நாம் தீர்மானிக்கவேண்டும்

குற்றம்சாட்டுகிறவனும் பரிந்துபேசுகிறவரும் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குற்றம்சாட்டுகிறவன் தொடர்ந்து மக்களுக்கு எதிராக ஆதாரத்தை முன்வைக்கிறான். அவர்களது மோசமான தருணங்களால் அவர்களை அழைக்கிறான், அவர்களது பலவீனங்களை இரக்கமில்லாமல் விளக்குகிறான், அவர்களது தோல்விகள் அவர்களை மீட்புக்கு தகுதியற்றவர்களாக ஆக்கிவிட்டன என்று வலியுறுத்துகிறான். அவனது நோக்கம் மனந்திரும்புதல் அல்ல, கண்டனம். காயம் குணமாகவேண்டும் என்று அவன் விரும்பவில்லை; அந்த காயம் அடையாளமாக மாறவேண்டும் என்று அவன் விரும்புகிறான்.

இயேசு முற்றிலும் மாறாக நிற்கிறார். அவரே பரிந்துபேசுகிறவர். அவர் பாவத்தை மறுக்கவில்லை, கலகத்தை குறைத்து மதிப்பிடவில்லை, அல்லது இருளை வெளிச்சம் என்று அழைக்கவில்லை. எந்த குற்றம்சாட்டுகிறவனையும்விட முழுமையாக அவர் சத்தியத்தை எதிர்கொள்கிறார், ஆனால் பாவிகள் புதியவர்களாக மாறமுடியும் என்ற இரத்தத்தையும், இரக்கத்தையும், கிருபையையும், வல்லமையையும் அவரும் அளிக்கிறார்.

“அவர்கள் இதைச் செய்தார்கள், அவர்கள் என்றென்றும் இதுவே ஆவார்கள்” என்று குற்றம்சாட்டுகிறவன் சொல்கிறான்.

“இது அவர்களை கட்டியிருந்தது, ஆனால் அவர்களை விடுவிக்க நான் வந்திருக்கிறேன்” என்று இயேசு சொல்கிறார்.

குற்றம்சாட்டுகிறவன் சிறையிடப் பேசுகிறான்.

இயேசு மீட்டெடுக்கப் பேசுகிறார்.

ஒவ்வொரு நாளும், இந்த ஊழியங்களில் ஒன்றில் பங்கேற்க நமது குரல்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. நாம் குற்றம்சாட்டை மீண்டும் சொல்பவர்களாக மாறலாம் அல்லது பரிந்துபேசுதலை சுமப்பவர்களாக மாறலாம். மக்களது தோல்விகளைச் சுற்றி பார்வையாளர்களைத் திரட்டலாம், அல்லது அவர்களது தேவைகளை தேவனுக்குமுன் சுமக்கலாம். நம்பிக்கை மறையும்வரை பலவீனங்களை பெரிதுபடுத்தலாம், அல்லது

இயேசு தமது கிரியையை முடிக்கவில்லை என்று தொடர்ந்து விசுவாசித்தபடியே அந்த பலவீனங்களை எதிர்கொள்ளலாம்.

இந்த முடிவு ஒரு சாதாரண உரையாடலில் நிகழலாம். நம்மை ஏமாற்றியவர் ஒருவரையாவது குறிப்பிடுகிறார், முழு வழக்கையும் மீண்டும் சொல்ல நமக்கு ஒரு வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. விளக்கவும், தற்காத்துக்கொள்ளவும், அம்பலப்படுத்தவும், அல்லது ஒப்புதலைத் திரட்டவும் நமக்கு பரிச்சயமான ஆசை உணரப்படுகிறது. அந்த தருணத்தில், ஆவிக்குரிய எதிர்ப்பு வியப்பூட்டுவதாகத் தோன்றாமல் இருக்கலாம். அது வெறுமனே குற்றச்சாட்டை மீண்டும் சொல்ல மறுப்பதாக இருக்கலாம்.

“இதைப் பற்றி பேசுவதற்குமுன் நான் ஜெபிக்கவேண்டும்” என்று சொல்வதாக அது இருக்கலாம்.

அவரைப் பற்றி தொடர்ந்து பேசுவதற்குப் பதிலாக அவரிடமே நேரடியாகப் பேசுவதாக அது இருக்கலாம்.

அவர்களது நோக்கங்கள் நமக்குத் தெரியாது என்று ஒப்புக்கொள்வதாக அது இருக்கலாம்.

உதவமுடியாத ஒருவருடன் தகவலைப் பகிர மறுப்பதாக அது இருக்கலாம்.

மற்றவர்களைப் பாதுகாத்து நிலைமையை எதிர்கொள்ளக்கூடிய பொறுப்புள்ள மக்களிடம் தீங்கிழைக்கும் நடத்தையைப் பற்றிய சத்தியத்தைச் சொல்வதாக அது இருக்கலாம்.

நமது சொந்த வேதனை நமது வார்த்தைகளை பாதித்த விதத்திற்காக மன்னிப்பு கேட்பதாக அது இருக்கலாம்.

நாம் விமர்சிப்பது எளிதாக உணர்ந்த மனிதனுக்காக ஜெபிப்பதாக அது இருக்கலாம்.

அந்த தருணங்களில், ஒற்றுமை யுத்தமாக மாறுகிறது. நமது வாய்களை பிரிவினையின் கருவிகளாகப் பயன்படுத்த சத்துரு இன்னொரு வாய்ப்பை இழக்கிறான்.

பிரிந்த அறையிலிருந்து ஒற்றுப்பட்ட வீட்டிற்கு

மத்தேயு 12 நமக்கு ஒரு பிரிந்த அறையைக் காட்டுகிறது. 2 நாளாகமம் 5 நமக்கு ஒரு ஒற்றுப்பட்ட வீட்டைக் காட்டுகிறது.

மத்தேயு 12ல், மக்கள் தேவனுடைய கிரியையைப் பார்த்து போட்டியிடும் விளக்கங்களை உருவாக்குகிறார்கள். ஒரு அற்புதம் நடந்திருக்கிறது, ஆனால் குற்றச்சாட்டு சூழ்நிலையைக் கெடுக்க முயற்சிக்கிறது. 2 நாளாகமத்தில், வெவ்வேறு குரல்களையும், கருவிகளையும், வரங்களையும், பொறுப்புகளையும் கொண்ட பல மக்கள் தங்களை ஒரே நோக்கத்திற்கு ஒப்படைக்கிறார்கள்.

“எக்காளம் ஊதுகிறவர்களும் பாடகரும் ஒருமிக்க ஒரே சத்தமாய்க் கர்த்தரைத் துதித்துப் புகழும்படி இருந்தார்கள்.”

2 நாளாகமம் 5:13

அவர்களது வேற்றுமைகள் மறைந்ததால் அவர்கள் ஒன்றாகவில்லை. தேவன் அவர்களது வேற்றுமைகளைவிட மேலானவராக மாறியதால் அவர்கள் ஒன்றானார்கள். ஒவ்வொரு கருவியும் அதன் தனித்துவமான ஒலியைத் தக்கவைத்திருந்தது, ஆனால் ஒவ்வொரு ஒலியும் அதே பாடலுக்கு சேவை செய்தது. ஒவ்வொருவரும் ஒரு தனித்துவமான பணியை வைத்திருந்தார்கள், ஆனால் ஒவ்வொரு பணியும் அதே கர்த்தரை நோக்கியிருந்தது.

பின்பு வீடு தேவனுடைய மகிமையால் நிறைந்தது.

இந்த இரு காட்சிகளும் நமக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய தேர்வை முன்வைக்கின்றன. தேவன் என்ன செய்கிறார் என்பதன் விளக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த குரல்கள் போட்டியிடும் மத்தேயு 12ன் பிரிந்த அறையை நமது வீடுகள் ஒத்திருக்குமா? அல்லது தேவனுடைய நன்மையையும் இரக்கத்தையும் சுற்றி வெவ்வேறு குரல்கள் ஒப்புப்படும் 2 நாளாகமத்தின் ஆலயத்தை ஒத்திருக்குமா?

வேறுபாடு திறமையோ, செயல்பாடோ, மத அறிவோ அல்ல. பரிசேயர்களுக்கு அறிவு இருந்தது. ஆலய இசைவல்லுநர்களுக்கு திறமை இருந்தது. தீர்க்கமான பிரச்சினை சரணடைதலே. ஒரு குழு தமது நிலைமையைப் பாதுகாக்க தமது குரலைப் பயன்படுத்தியது; மற்றொருவர் தேவனுடைய குணாதிசயத்தை அறிவிக்க தமது குரலை ஒப்படைத்தார்.

நமக்கு முன்னால் நிலைத்திருக்கவேண்டிய கேள்வி இதுவே: நாம் வீட்டிற்குள் எந்த ஒலியைச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்?

நாம் சந்தேகத்தைச் சேர்க்கிறோமா அல்லது விசுவாசத்தையா?

நாம் குற்றச்சாட்டைச் சேர்க்கிறோமா அல்லது பரிந்துபேசுதலையா?

நாம் போட்டியைச் சேர்க்கிறோமா அல்லது ஒத்துழைப்பையா?

நாம் ஒரு பதவியைப் பாதுகாக்கிறோமா அல்லது நோக்கத்திற்கு சேவை செய்கிறோமா?

இயேசு மீட்க விரும்புவதை நமது வார்த்தைகள் கூட்டிச்சேர்க்கின்றனவா, அல்லது அவர் ஒன்றுசேர்க்க விரும்புவதை சிதறடிக்கின்றனவா?

இந்த வீடு பிரிவினைக்கு ஒப்படைக்கப்படக்கூடாது

நமது வீடுகள், திருமணங்கள், சபைகள், நட்புகள், மற்றும் ஊழியங்களைக் குறித்து ஒரு ஆவிக்குரிய முடிவை நாம் எடுக்கவேண்டும்: வீட்டை நாம் பிரிவினைக்கு ஒப்படைக்கமாட்டோம்.

பிரச்சனைகள் இல்லை என்று நாம் நடிக்கமாட்டோம். சூழ்ச்சியைப் பாதுகாக்கவோ, தீங்கிழைக்கும் நடத்தையை மறைக்கவோ, பாவத்தைப் புறக்கணிக்கவோ, பொய்யை

சத்தியம் என்று அழைக்கவோ மாட்டோம். வேதாகம ஒற்றுமை பொறுப்புக்கூறல் இல்லாதிருப்பது அல்ல. அவசியமான திருத்தம்கூட பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆளுகைக்குக் கீழ் தொடரும் என்ற தீர்மானமே அது.

குற்றம்சாட்டுபவர்களாக மாறாமல் தவறானதை நாம் எதிர்கொள்வோம்.

வெறுப்பு நமது இருதயங்களை ஆக்கிரமிக்க அனுமதிக்காமல் பாதிக்கப்படக்கூடியவர்களை நாம் பாதுகாப்போம்.

மீட்பு சாத்தியமற்றது என்று அறிவிக்காமல் நாம் எல்லைகளை நிறுவுவோம்.

காயப்படுத்துவதற்கான அனுமதியாக சத்தியத்தைப் பயன்படுத்தாமல் நாம் சத்தியத்தைப் பேசுவோம்.

போலியான சமாதானத்தை நாம் மறுப்போம், ஆனால் அழிவூட்டும் விரோதத்தையும் நாம் மறுப்போம்.

நமது நோக்கத்தைவிட தனிப்பட்ட விருப்பம் புனிதமானதாக மாறவிட மாட்டோம். நம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைவரையும் நாம் விளக்கும் கண்ணாடியாக ஏமாற்றம் மாறவிட மாட்டோம். இன்னொருவரது வரம் நமது அடையாளத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக மாறவிட மாட்டோம். தேவன் ஜெபத்தில் சுமக்க அழைத்த அதே மக்களுக்கு எதிராக நாம் வழக்குகளைக் கட்டமாட்டோம்.

நாம் பாதுகாக்க அழைக்கப்பட்டதை நாம் சபிக்கமாட்டோம்.

தான் நேசிக்க வாக்குப்பண்ணிய பெண்ணை தொடர்ந்து பலவீனப்படுத்தும்படி தமது குரலை அனுமதிக்கமாட்டேன் என்று ஒரு கணவன் தீர்மானிக்கவேண்டும். தான் ஜெபித்துக்கொண்டிருக்கும் மனிதனை தொடர்ந்து இழிவுபடுத்தாதவாறு தனது வார்த்தைகளை ஒரு மனைவி தீர்மானிக்கவேண்டும். பிள்ளைகள்மேல் திருத்தம் ஒருபோதும் கண்டனமாக மாறாதவாறு பெற்றோர் தீர்மானிக்கவேண்டும். தமது அகந்தையைப் பாதுகாக்க ஆவிக்குரிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த தலைவர்கள் மறுக்கவேண்டும். தனிப்பட்ட மனத்தாங்கல்களை பகிரங்க பிரிவினையாக மாற்றும் சோதனையை சபை உறுப்பினர்கள் நிராகரிக்கவேண்டும்.

வீட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வீட்டின் ஒலிக்கான பொறுப்பு உண்டு.

மற்றவர்கள் அனைவரும் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை நம்மால் கட்டுப்படுத்தமுடியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் நமது சொந்த குரல்களை நாம் ஒப்படைக்கலாம். ஒவ்வொரு உறவையும் நம்மால் உடனடியாக குணமாக்கமுடியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் அதன் காயங்களை ஆழப்படுத்த மறுக்கலாம். ஒவ்வொரு கருத்துவேறுபாட்டையும் இன்று நம்மால் தீர்க்கமுடியாமல் இருக்கலாம், ஆனால் கருத்துவேறுபாடு நம்மை எதிரிகளாக மாற்றமுடியாது என்று நாம் தீர்மானிக்கலாம்.

இயேசு இன்னும் பலமான மனிதர்

இந்த படிப்பின் நம்பிக்கை பரிபூரண ஒப்புதலை உருவாக்கும் நமது திறனில் இல்லை. மனித ஒழுக்கம் மட்டும் ஒவ்வொரு காயத்தையும் குணமாக்கவோ, ஒவ்வொரு நோக்கத்தையும் தூய்மைப்படுத்தவோ, ஒவ்வொரு உறவையும் மீட்டெடுக்கவோ முடியாது. மத்தேயு 12ன் அற்புதம் ஆரம்பித்த அதே இடத்திலேயே நமது நம்பிக்கை காணப்படுகிறது: இயேசு வீட்டிற்குள் நுழைந்திருக்கிறார்.

“அல்லது பலவானின் வீட்டிற்குள் பிரவேசித்து, முதலாவது அவனைக் கட்டினாலொழிய, எவனாகிலும் அவன் உடைமைகளைக் கொள்ளையிடக்கூடுமோ?”

மத்தேயு 12:29

மனத்தாங்கல், குற்றச்சாட்டு, சந்தேகம், அகந்தை, போட்டி, அல்லது தீர்க்கப்படாத வேதனை மூலம் சத்துரு செல்வாக்கைப் பெற்றிருக்கலாம், ஆனால் அந்த சக்திகள் எதுவும் இயேசு கிறிஸ்துவைவிட பலமானவை அல்ல.

கோபத்தில் பேசப்பட்ட வார்த்தைகளைவிட இயேசு பலமானவர்.

பல வருடங்களாக சிகிச்சையளிக்கப்படாமல் இருந்த காயங்களைவிட இயேசு பலமானவர்.

ஒரு குடும்பத்தைப் பிரித்த மனத்தாங்கலைவிட இயேசு பலமானவர்.

ஒரு மன்னிப்பைத் தடுத்த அகந்தையைவிட இயேசு பலமானவர்.

நம்பிக்கையை நச்சாக்கிய சந்தேகத்தைவிட இயேசு பலமானவர்.

ஒரு ஊழியத்தைப் பலவீனப்படுத்திய போட்டியைவிட இயேசு பலமானவர்.

தேவனுடைய மக்களை ஒருவருக்கொருவர் எதிராகத் திருப்ப வடிவமைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு தந்திரோபாயத்தைவிட இயேசு பலமானவர்.

இயேசு வீட்டின் கர்த்தராக மாறும்போது, பார்வை மீட்கப்படமுடியும். அவர் மக்களை அவர்களது தோல்விகளின் பதிவு வழியாக மட்டும் அல்லாமல் மீட்பின் சாத்தியத்தின் வழியாகவும் பார்க்க நம்மைப் பெற்றுக்கொள்கிறார். இயேசு குரலின் கர்த்தராக மாறும்போது, குற்றச்சாட்டு பரிந்துபேசுதலாக மாறமுடியும். இயேசு நமது வரங்களின் கர்த்தராக மாறும்போது, போட்டி ஒத்துழைப்பாக மாறமுடியும். இயேசு நமது தனிப்பட்ட விருப்பங்களைவிட மேலானவராக மாறும்போது, பல குரல்கள் ஒரே ஒலியாக மாறமுடியும்.

பிரிவினைக்கான பதில் வெறுமனே சிறந்த தொடர்பாடல் அல்ல. தொடர்பாடல் அவசியமானது, ஆனால் மக்கள் அகந்தையால் ஆளப்பட்டபடியே தெளிவாகத் தொடர்பாடலைச் செய்யமுடியும். பதில் இயேசுவிடம் சரணடைவதே. இருதயங்கள்

அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், தொடர்பாடல் நேர்மையானதாகவும், தாழ்மையானதாகவும், தைரியமானதாகவும், மீட்புக்குரியதாகவும் மாறமுடியும்.

மனத்தாங்கலைவிட இயேசு பெரியவராக மாறவேண்டும்.

சரியாக இருக்கவேண்டும் என்ற தேவையைவிட இயேசு பெரியவராக மாறவேண்டும்.

அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும் என்ற ஆசையைவிட இயேசு பெரியவராக மாறவேண்டும்.

தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படும் பயத்தைவிட இயேசு பெரியவராக மாறவேண்டும்.

வீட்டின் மையத்திற்காகப் போட்டியிடும் ஒவ்வொரு குரலைவிட இயேசு பெரியவராக மாறவேண்டும்.

அப்போது மட்டுமே நமது குரல்கள் அவரைச் சுற்றி ஒப்புப்படமுடியும்.

வீடு ஒன்றாக மாறட்டும்

ஒற்றுமையின் இறுதி நோக்கம் நாம் எவ்வளவு நன்றாக பொருந்திக்கொள்கிறோம் என்பதை மற்றவர்கள் மெச்சுவது அல்ல. உலகம் விசுவாசிக்கும்படி இயேசு தமது சீஷர்களின் ஒற்றுமைக்காக ஜெபித்தார். நமது ஒற்றுமை நமது சாட்சியின் ஒரு பகுதி. வெவ்வேறு கலாச்சாரங்கள், தலைமுறைகள், வரலாறுகள், ஆளுமைகள், அனுபவங்களைக் கொண்ட மக்கள் இயேசுவின் கர்த்தத்துவத்தின்கீழ் ஒன்றாக வரும்போது, மனித பிரிவினையைவிட வலிமையான ஒரு ராஜ்யத்தின் அத்தாட்சியை உலகம் காண்கிறது.

ஒற்றுப்பட்ட ஒரு சபை, மக்களைப் பிரிக்கும் தடைகளைவிட இயேசுவின் இரத்தம் பலமானது என்று அறிவிக்கிறது.

ஜெபிக்கும் ஒரு குடும்பம், வேதனை அதன் பாரம்பரியத்தை தீர்மானிக்காது என்று அறிவிக்கிறது.

மீட்கப்பட்ட ஒரு திருமணம், மனத்தாங்கல் அழிக்க முயற்சித்ததை இரக்கத்தால் மீண்டும் கட்டமுடியும் என்று அறிவிக்கிறது.

குற்றச்சாட்டை மறுக்கும் ஒரு விசுவாசி, சத்துரு தமது குரலைக் கட்டுப்படுத்தமுடியாது என்று அறிவிக்கிறார்.

மற்றவர்களது வரங்களைக் கொண்டாடும் ஒரு தலைவர், பதவியைவிட நோக்கம் மேலானது என்று அறிவிக்கிறார்.

பரிந்துபேசுதலைத் தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு காயப்பட்ட மனிதன், துன்பம் தன்னைத்தானே அவர்கள் வழியாக இனப்பெருக்கம் செய்யாது என்று அறிவிக்கிறார்.

வீடு இப்படித்தான் நிற்கத் தொடங்குகிறது.

சத்தியமும் அன்பும் ஒப்புப்படும்போது அது நிற்கிறது. அகந்தையைவிட தாழ்மை பலமாகும்போது அது நிற்கிறது. பழிவாங்குதலின் சுழற்சியை மன்னிப்பு தடுக்கும்போது அது நிற்கிறது. வெற்றிக்குப் பதிலாக கடினமான உரையாடல்கள் மீட்பைத் தொடரும்போது அது நிற்கிறது. புகார்களைச் சுற்றி கூடுவதை மக்கள் நிறுத்தி தேவனுடைய நன்மையையும் இரக்கத்தையும் சுற்றி கூடத் தொடங்கும்போது அது நிற்கிறது.

அனைவரும் பரிபூரணமானவர்கள் என்பதால் வீடு ஒன்றாக மாறவில்லை. அபூரணமான மக்கள் தொடர்ந்து தங்களை ஒரு பரிபூரண இரட்சகருக்கு ஒப்படைப்பதால் அது ஒன்றாக மாறுகிறது.

இயேசு கட்டியெழுப்புவதுடன் நமது குரல்கள் ஒப்புப்பட வேண்டிய நேரம் வந்திருக்கிறது.

ஜெபம் விமர்சனத்தைவிட சத்தமாக மாறட்டும்.

பரிந்துபேசுதல் குற்றச்சாட்டைவிட பலமாக மாறட்டும்.

நோக்கம் பதவியைவிட மேலானதாக மாறட்டும்.

நன்றியுணர்வு புகாரைவிட மேலானதாக மாறட்டும்.

இரக்கம் தோல்வியின் பதிவைவிட மேலானதாக மாறட்டும்.

வீட்டைப் பிரிக்க முயற்சித்த அனைத்தையும்விட இயேசு மேலானவராக மாறட்டும்.

சத்துரு மௌனத்தை விரும்பினான், ஆனால் இயேசு குரலை மீட்டெடுத்தார். சத்துரு ஒலியைக் கெடுக்க முயற்சித்தான், ஆனால் இயேசு இருதயத்தைக் குணமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். சத்துரு ஒரு பிரிந்த வீட்டை விரும்பினான், ஆனால் தேவன் தமது மக்களை ஒன்றாக மாறும்படி அழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

தந்திரோபாயத்திற்கு நாம் குருடராக இருக்கமாட்டோம்.

யுத்தத்தில் நாம் மௌனமாக இருக்கமாட்டோம்.

பிரிவினைக்காக நமது குரல்கள் பயன்படுத்தப்பட நாம் அனுமதிக்கமாட்டோம்.

தேவன் மீட்டெடுத்துக்கொண்டிருப்பதை நாம் காண்போம். அவரது நோக்கத்துடன் ஒப்புப்பட்டு நாம் பேசுவோம். ஒருவரது சுமைகளை ஒருவர் சுமப்போம், வீட்டின் சூழ்நிலையைப் பாதுகாப்போம், மேலும் கர்த்தர் நல்லவர் அவரது இரக்கம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறது என்று ஒன்றாக அறிவிப்போம்.

பல குரல்கள் ஒரே ஒலியாக மாறட்டும்.
பிரிந்த இருதயம் சரணடைந்ததாக மாறட்டும்.
காயப்பட்ட குரல் குணமாக்கப்பட்டதாக மாறட்டும்.
வீடு ஒன்றாக மாறட்டும்.
மகிமை இயேசுவுக்கே சொந்தமாகட்டும்.